

BK
III
82

Αριθ. ερω. 152072

και

Η

ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΓΕΝΝΙΤΣΑΡΩΝ.

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

Τ Π Ο

ΣΤΕΦΑΝΟΥ Θ. ΞΕΝΟΥ.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΑ
ΑΔΕΛΦΕΙΩΤΟΥ
ΑΥΣΑΝ ΑΡΙΘ.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΠΑΡΗΣΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Μηδονομαχη
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΑ

ΑΘΗΝΑΙΝΟΝ.

Π Ρ Ο Σ Ω Π Α

Ο ΣΟΥΛΤΑΝ ΜΑΧΜΟΥΤΗΣ Β', αυτοκράτορας των Οθωμανών.

ΑΡΣΑΛΑΝΗ, μία Σουλτάνα του Χαρεμίου.

ΜΟΥΧΤΑΡΗΣ, έραστής τής 'Αρσαλάνης και υιός του 'Αγά των Γεννιτσάρων.

Ο ΜΕΓΑΣ ΒΕΖΙΡΗΣ } συνεργοί τής καταστροφής των Γεννιτσάρων.
Ο ΣΕΧΙΣΛΑΜΗΣ }

ΝΟΥΡΕΔΙΝ, φίλος του Μουχτάρη και Κεχαιάβης των Γεννιτσάρων.

ΚΑΙΜΑΚΑΜ-ΒΕΗΣ, ύπαρχτος των Γεννιτσάρων.

ΚΑΛΕΔ, πρίγκιψ άρχής, μετημερισμένος εις γυναίκα, όνόματι Ζάρην, και έραστής όμοίως τής 'Αρσαλάνης.

ΜΟΥΣΤΑΦΑΣ, θεράπων του Καλέδ.

ΚΙΣΛΑΡΑΓΑΣ, άρχηγός των Χαρεμίων.

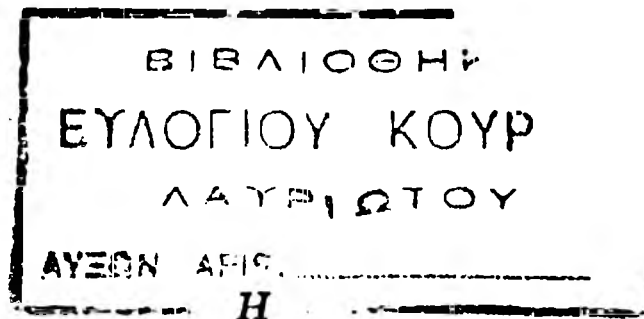
Διαφοροι Γεννίτσαροι, Σουλτάναι, 'Οθαλίκαι, Κωφάλαοι, και ύπάλληλοι του Σεραγίου.

Τό δράμα συμβαίνει έν Κωνσταντινουπόλει τόν Ιούνιον του 1826.

ΣΗΜ. Τό δράμα δέν είναι έμμετρον, αλλά κατ' εϊδιόν τινα ρυθμόν, έν ερείλειται τά δρώντα πρόσωπα ν' ακολουθήσωσιν έν τή άπαγγελία.

Τό πρωτότυπον, όσον και άν η άτελής,
όν έστι του κεκλαμμένου.

ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΓΕΝΝΙΤΣΑΡΩΝ.

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ.

ΠΡΑΞΙΣ Α΄.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

(Η σκηνή παρίστανται ἐν τῶν Ὀρτά-τσακίων τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἐκαστος θύραξ τούτου εἰτέοχονται οἱ διάφοροι ὀρτάδες τῶν Γεννιτσαρῶν ὠπλισμένοι. Ἐκαστος Ὀρτάς κρατεῖ δύο λέβητας ἀνιττραμμένους. Κρατοῦσιν ἐπίσης ἀλεστραμμένα ὅλα τὰ μαγειρικὰ σκεύη, ὡς σημεῖον ἀποστασίας. Ἐπὶ τῶν βραχιόνων ἔχουσι τὰ σημεῖα τοῦ Γεννιτσοισμοῦ, καὶ φοροῦσι τὰς κοιλίας στολὰς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἐν τῇ βῆθει τοῦ τζακίου φαίνονται δύο ἢ εἰς ἰ μ ἄ μ ἰ ὄ ε ς προτευχόμενοι.)

ΚΑΙΜΑΚΑΜ-ΒΕΗΣ. Ῥωμαλέοι τῶν Γεννιτσαρῶν ὀρτά-
ροστάται τοῦ κράτους τοῦ Ὀσμὰν καὶ κεφαλὴ τῶν Μου-
[δες,
[σουλμάνων.

Ἰ Πατισάχ διέταξε σήμερον νὰ γυμναζώμεθα ὡς οἱ Φράγκοι.
ἰέταξεν ὅλοι ν' ἀλλάξωμεν τὰ ἐνδύματα τοῦ προφήτου.
καὶ νὰ ἐλαττωθῇ ὁ μισθός μας.

Οἱ Σουλτάνοι πάντοτε ἦσαν δούλοι τῶν θελήσεών μας,
καὶ τώρα θὰ ὑποταχθῆτε ἐσεῖς εἰς αὐτόν;

Ποῦ εἶναι οἱ Γεννίτσαροι οἱ ἐκθρονίσαντες τὸν φοβερὸν Σε-
[λίμην;

Ποῦ εἶναι οἱ Γεννίτσαροι οἱ κατατροπώσαντες τὸν Μουστα-
[φάν Βαϊρακτάρην:

Κεκαλυμμένοι ἐκεῖνοι ὑπὸ κονιορτοῦ πολέμου,
λούονται εἰς τὰς ἀρωματώδεις τοῦ παραδείσου κρήνας.

Περιστοιχούμενοι ναί, ἀπὸ τὰς ἀφρώδεις κόρας τοῦ Οὐρῆ,
σχηματίζουσι τὰς ἀθανάτους φάλαγγας τοῦ Μωάμεθ.

Ἡμεῖς ἀνάξιοι αὐτῶν ἀπόγονοι καταισχύνομεν τὸ ὄνομα τῶν
[Γεννιτσαρῶν.

ὦ προδοσία! οἱ ἀρχηγοί μας ἔδωκαν ἤδη
τὸν ὄρκον ν' ὑσπασθῶσι τὰς μεταρρυθμίσεις.

ΜΕΡΟΣ ΤΩΝ ΓΕΝΝΙΤΣΑΡΩΝ. Θάνατος! θάνατος εἰς
[τοὺς προδότας καὶ τὸν ἴδιον Πατισάχ!

ΚΑΙΜ. Θάνατος, θάνατος καὶ ἐκδίκησις!
Τὸ κέλευσμα τοῦ μονάρχου ἦτο ποτὲ ὡς αὐτοῦ τοῦ προφήτου,
ἀλλὰ σήμερον οὗτος καὶ τὸν προφήτην καὶ ἡμᾶς καταπροδίδει.
Ἄς ὀρκισθῶμεν ὑπὸ τοὺς ἱεροὺς τούτους θόλους,
ἄς ὀρκισθῶμεν ἢ θάνατον κατ' αὐτοῦ, ἢ τὴν δόξαν τῶν Γεννι-
[τσάρων.

(Σύρει τὸ ξίφος, πολλοὶ δὲ τὸν μιμοῦνται.)

ΝΟΥΡΕΔΙΝ. Σταθῆτε, Γεννίτσαροι, οὐχί
δὲν δύνασθε νὰ ὀρκισθῆτε,
ὁ ἀρχηγός σας τὴν ὥραν ταύτην καταγίνεσθαι τούναντίον νὰ
[μᾶς σῶση.

ΚΑΙΜ. Ὁ ἀρχηγός μας!
Ποῦ εἶναι ὁ ἀρχηγός μας; ποῦ εἶναι ὁ υἱός του;
Διατί εἰσιν ἀπόντες τὴν στιγμήν ταύτην;

Εἰς Γεν. Ἡ ἀπουσία των τῶρα γεννᾶ ὑπονοίας.
Ὁ βαθμὸς καὶ αἱ ἐκδουλεύσεις σου σὲ φέρουν εἰς τὴν ἀρχηγίαν.
Ἡ προτίμησις καὶ τὰ ὄπλα μας προτείνουν τὴν ἐκλογήν σου.
Περιβλήθητι, Καϊμακάμη, τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἀγᾶ, καὶ
ὀδήγησόν μας εἰς τοῦ Σουλτάνου τὸ Σεράγι.

ΝΟΥΡ. Γεννίτσαροι, προδίδετε τὸν ἀρχηγόν σας;
Καϊμακάμη, διὰ τοῦ αἵματος τούτων ἐπιθιμείς
νὰ βάψης τὴν πορφύραν, ἣν ζητεῖς ν' ἀφαρπάσης;
Γεννίτσαροι, οἱ ὑπακούοντες μόνου εἰς τὴν φωνὴν τοῦ Μου-
[χτάρη,
ὑψώσατε τὸ ξίφος σας, καὶ βεβαιώσατε, ὅτι διατελεῖτε ἐτι πι-
[στοὶ πρὸς τοῦτον.

(Πολλοὶ ὑψοῦσι τὴν σπάθην, ἀνακράζοντες, ζήτω ὁ Μουχτάρης.)

ΝΟΥΡ. (πρὸς τὸν Καϊμ.) Βλέπεις;

ΚΑΙΜ. Ἀδίκως μὲ κατηγορεῖς ἐπὶ φιλοδοξία.
Τὸ Κοράνι μόνου νὰ σῶσω θέλω.
Δὲν θέλω τιμᾶς, οὔτε δέχομαι τὴν ἀρχηγίαν.
Ὡς στρατιώτης σᾶς ἀκολουθῶ, ἀρκεῖ μόνου τοῦ κινδύνου ν' ἀ-
[παλλαγῶμεν.

ΝΟΥΡ. (μετ' εἰρωνείας.)

Θαυμάζω τὸ προβλεπτικόν σου· πλὴν οἱ Γεννίτσαροι
δὲν δύνανται νὰ ἐκλέξωσιν ἄλλον ἀρχηγόν,
πρὶν ἀποδειχθῆ ἡ ἐνοχὴ τοῦ Ἀγᾶ.

ΚΑΙΜ. Ἡ ἐνοχὴ! καὶ ποία τρανωτέρα!
Ὅτι οὗτος, καὶ ὁ υἱός του
τὴν στιγμήν ταύτην εὐρίσκονται εἰς τὸ Σεράγι.

ΝΟΥΡ. Συκοφάντα!..... μὲ ψεύδη ζητεῖς νὰ μᾶς πλανήσης
'ς τοὺς μιαροὺς σκοπούς σου;

ΚΑΙΜ. Καταφρουῶ τὰς ὑβρεῖς σου· ἄκουε.
(ἔγχειρίζει πρὸς ἓνα τῶν Γεννιτσάρων ἐπιστολήν, τῆς ὁποίας σχίζει καὶ κρα-
τεῖ τὸ τέλος μετὰ τῆς ὑπογραφῆς.)

(ὁ Γεννίτσαρος ἀναγινώσκει.)

«Ὁ Ἀγᾶς καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Μουχτάρης τὴν στιγμὴν ταύτην ἔ-
«φθασαν εἰς τὸ Σεράγι, ὅπου καὶ θὰ κατοικήσουν. Ὁ Σουλτά-
«νος τοὺς παρεχώρησεν ἐντὸς αὐτοῦ ἐν κινέσκι καὶ ἔστειλε νὰ
«μετακομίσῃ καὶ τὰς οἰκογενείας των. Εἶναι καθ' ὅλα σύμφω-
«νοι εἰς τὰς μεταρρυθμίσεις τοῦ Πατισάχ.»

ΚΑΙΜ. Γεννίσαροι, ἰδοὺ τὸ Σεράγι.

Ἔλθετε νὰ βεβαιωθῆτε.

ΓΕΝ. (θέλοντες νὰ ἐξέλθωσιν.)

Εἰς τὸ Σεράϊ, εἰς τὸ Σεράϊ!

ΝΟΥΡ. (ξιφήρης ὀρμῶν κατὰ τοῦ Καϊμ.)

Τὰς κεφαλὰς μας ζητεῖς εἰς ἓνα καὶ μένον δίσκον
νὰ προσφέρῃς ἔς τὸν Σουλτάνον;

Δὲν ἐννοεῖτε τὸν προδότην,

(ἄρπάζει ἀστραπηδὸν τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἐπιστολῆς ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Καϊμα-
κάμη) (κατ' ἰδίαν.)

Θὰ μάθω τόρα μὲ ποιὸν ἵνταποκρίνεσαι εἰς τὸ Σεράϊ...

ΚΑΙΜ. Δειλέ.

(Προχωρεῖ ὀλίγα βήματα κατὰ τοῦ Νουρεδίν, ὅστις κυκλοῦται ὑπὸ τῶν στρα-
τιωτῶν του. Οἱ στρατιῶται τοῦ Καϊμακάμη ἐφορμῶσι κατ' αὐτοῦ καὶ συμπλα-
κέντες ἄρχονται μαχόμενοι.)

ΚΑΙΜ. Στήτε. Τὸ αἷμα μας ἀναγκαιοῖ ἔς τὸ κράτος.

Ἀκολουθήσατέ με ἔς τοῦ ἀρχηγοῦ τὴν κατοικίαν.

Ἄν ἐκεῖθεν ἔφυγεν ὁ Ἀγᾶς, ἄλλην ἀπόδειξιν δὲν χρειάζεσθε.

ΓΕΝΝΙ. Εἰς τοῦ Ἀγᾶ! εἰς τοῦ Ἀγᾶ!

(πάντες ἀπέρχονται βιαίως συνωθούμενοι.)

ΣΚΗΝΗ Β΄.

(Ὁ Νουρεδίν μόνος, ἀναγινώσκων τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἐπιστολῆς.)

«Μεταξὺ τῶν Γεννιτσάρων πρῶτοι κατάσκοποι εἰσὶν ἀληθῶς
«ὁ Ἀγᾶς καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Μουχτάρης.»

ὑπογρ. «Κισλάραγας.»

Ὁ Κισλάραγας! ὁ ἀρχηγὸς τῶν μαύρων εὐνούχων γράφει...
Μουχτάρη, γνωρίζω τὸ φρόνημά σου.

Ὁ πρὸς τὴν Ἀρσαλάνην, ἔρωσ σου τυφλόνει τὴν ψυχὴν σοι

Οὔτε ἐμὲ δὲν ἐξαιρεῖς τῆς τρομερᾶς θυσίας;

Μουχτάρη, ἐλησμόνησας πολυετὴ φιλίαν!

Οἱ Γεννίσαροι ὀρμῶσι τόρα κατὰ σοῦ.

Θεέ... ἄς σπεύσω τὴν μητέρα του νὰ σώσω,

τὰς ἀδελφάς του... Ἄν ὅμως ὅλοι ἐκρύβησαν τφόντι ἔς τὸ
[Σεράγι!]

Ὁ ἴδιος τότε ἐγὼ, ἐγὼ ἐκεῖ θέλω τοὺς ὀδηγήσει.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

(Παρουσιάζεται ὁ κήπος τοῦ Σεραγίου. εἶναι πανσέληνος. Τὰ δένδρα, τὰ κιάσκια, οἱ τοῖχοι, τὰ κ. α. φ. α. σ. ω. τ. ἄ. παράθυρα τῶν χειμῶνων, οἱ θόλοι· τὰ πάντα ἠδύως διωνυγάζουσι ἐν τῇ σεληνιακῇ φωτὶ. Φαίνεται δὲ μέρος τοῦ Βοσπόρου, ἐφ' οὗ πλίουσι μικρὰ πορθμεῖα, ἔτι δὲ καὶ μέρος τοῦ Κερατίου κήπου, ὡς καὶ μέρος τοῦ Βυζαντίου μετὰ διαφόρων τσαμίων καὶ μεγαλοπρεπῶν οἰκιῶν. εἰς τὸ βυθὸς τοῦ κήπου εἶναι μικρὰ σιδηρᾶ θύρα, ἐν δὲ τῇ μέσῃ πηδουκίᾳ, ἀναπιπῶντες τὸ ὕδωρ.)

ΜΟΥΧΤΑΡΗΣ (μόνος.)

Ἴδου ὁ κήπος τῆς ὠραίας μου Σουλτάνας.

Ἐδῶ ὑπεσχέθη νὰ μὲ ἀπαντήσῃ.

Τὸ βῆμα εἶναι τολμηρὸν, πλὴν ἀφραστος ἢ εὐτυχία·

Καὶ σὺ, παράδεισε τερπνὴ, ὁ ζωογονῶν τὰ πάντα,

χῦσον, χῦσον τὰ μύρρα σου, διὰ

δύο ψυχὰς προσερχομένας τὴν ὥραν ταύτην εἰς τοὺς κόλπους σου.

Φεγγερά Σελήμη!

Σὺ, ἥτις μειδιῆς ἐπὶ τὰ φύλλα τῶν δένδρων,

σὺ, ἥτις χρυσόεις τὸ ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου·

εἶναι δυνατόν ποτὲ νὰ μὲ προδώσῃς;

Φύγε μακρὰν τῆς φαντασίας μου, φύβε τῶν μαύρων Ἰννούχων.

Μόνον αἱ νύκτες αἱ ἀνάστεραι καὶ σκοτειναὶ εἶναι τῶν μαύρων

[τούτων δούλων δούλαι.

..... Ἀκούω πιζολισμούς!... ἔρχονται ἀπὸ τοὺς στρατῶνάς μας.

Σταμπούλ! ἄξια τῶν οἴκτων τοῦ κόσμου ὅλου.

Ἐἶσαι παρηκμασμένη καὶ γηραιὰ πολέμαρχος.

Ναί... συμμιγὲς αἷμα Ἰουδαίων καὶ Ἀρμενίων οἱ Γεννίτσαροι,

ὄν εἴμεθα πλέον ὅποιοι πρὸ ἑκατὸν ἐτῶν

ἔστέφαμεν τότε μὲ δάφνας τὸ μέτωπόν σου.

Τώρα ἡμεῖς ἀνοίγομεν μᾶλλον τὰ τραύματά σου

Θάνατος· θάνατος εἰς ὅλους, φθάνει μόνον νὰ σωθῆς ἐκ τοῦ

[κινδύνου.

..... Ἀλλὰ τὸν Νουρεδὶν, τὸν Νουρεδὶν.

Δὲν μένει ἢ τὸ σχέδιόν μου· ... ἰδοὺ ἢ Σουλτάνα

Προφῆτα! πάσχω· χάνω τοὺς λόγους·

τὴν βλέπω καὶ μαγεύομαι· εἶναι λευκὴ ὡς μαργαρίτης.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΜΟΥΧΤΑΡΗΣ καὶ ΑΡΣΑΛΑΝΗ

ΑΡΣΑΛ. Μουχτάρη φίλτατε· (πιάνουσα τὴν χεῖρά του.)

ΜΟΥΧ. Πολυπόθητός μου Ἀρσαλάνη.

ΑΡΣΑΛ. Τί ἔχεις; ἡ χεῖρ σου εἶναι ψυχρὰ· ἢ μορφὴ σου τε-

[ταραγμένη·

βέβαια αἰτία μεγίστη σὲ συγκινεῖ τὴν ὥραν ταύτην.

ΜΟΥΧ. (μετὰ φωνῆς σιγαλέας)
Ἄκουεις τοὺς πυροβολισμοὺς τοὺς ἀντηχούντας
εἰς ὄλας τοῦ Βυζαντίου τὰς κορυφάς ;

ΑΡΣΑΛ. Σὲ ἐννοῶ· ἀνησυχεῖς διὰ τοὺς συγγενεῖς σου.
Ὁ Σουλτάνος ἔπεμψεν, ὅλους ἐνταῦθα νὰ τοὺς μετακομίση.

ΜΟΥΧ. Δὲν εἶναι τοῦτο ἡ αἰτία.
Ἐν τῇ καρδίᾳ μου, μετὰ σέ,
ὑπάρχει καὶ εἰς ἄλλος· ὁ Νουρεδίν.
Τὸν ἀγαπῶ ἐκ τῶν παιδικῶν μου χρόνων.

ΑΡΣΑΛ. ὦ ! ναὶ τὸν Νουρεδίν. Θέλεις νὰ κάμω
νὰ φέρουν καὶ τοῦτον ἔς τὸ Σεραῖ ;

ΜΟΥΧ. Ἡ καλοσύνη σου, εἶναι τῶν οὐρανῶν ἀξία
Διὰ νὰ σώσω ὅμως τὴν ζωὴν του, πρέπει
ἐγὼ ὁ ἴδιος νὰ ἐξέλθω τοῦ Σεραίου.
Τοῦτο σὲ ζητῶ· διὰ τοῦτο μόνον ἦλθα
θερμῶς νὰ σ' ἰκετεύσω.

ΑΡΣΑΛ. Νὰ ἐξέλθης ; νὰ μῖς ἀφήσης, ὅτε ἡ θύελλα εἶναι
[τόσον πλησίον !

Σκληρὲ, εἰπέ ὅτι δὲν με ἀγαπᾷς.....

Ἔπαγε νὰ φέρης τὰ στίφη τῶν Γεννιτσάρων νὰ μᾶς κατα-
[σφάξουν.

ΜΟΥΧ. Ἀρσαλάνη, ἡ νύξ εἶναι πολὺ βραχεῖα διὰ τὸν σκο-
[πόν μου·

μὴν ἐξηγῆς ἀλλοίως τὸ χρέος, ὅπερ ζητῶ νὰ πράξω·
βοήθησόν με νὰ ἐξέλθω τοῦ Σεραίου· σφοδρῶς σὲ ἰκετεύω.

ΑΡΣΑΛ. Ἀδάμαστον ἔχθραν κατὰ σοῦ, θαυμάζω πῶς δὲν
[φέρω.

Σκληρὲ, ζητεῖς νὰ σπαράξῃς ἐκείνην, ἣτις σ' ἐχάρισε καὶ πί-
[στιν καὶ λατρεῖαν !

Προφήτα ! ποῦ εἶναι ὁ ἔρωσ του !

Ποῦ αἱ ὑποσχέσεις του ! δυνατὸν ὄλα νὰ ἦσαν
πλήρεις δόλου !

ΜΟΥΧ. Ὁ ἔρωσ μου ! αἱ ὑποσχέσεις μου !
εἶναι ἐδῶ εἰς τὴν καρδιάν μου.
Ἄς μεταβάλη ὁ Ἄλαχ τὸ φῶς ἐκείνο τῆς Σελήνη
εἰς πῦρ καὶ ἄς με κατακαύσῃ,
ἂν εἰλικρινῶς δὲν σ' ἀγαπῶ, Σουλτάνα.

Πραῦνθητι· ἄφησε νὰ σὲ λαλήσω.

ΑΡΣΑΛ. Λέγε, Μουχτάρη.

ΜΟΥΧ. Ὅτε παῖς ἐστάλην εἰς Εὐρώπην,
ἐχωρίσθην με λύπην βαθεῖαν τὸν φίλον μου Νουρεδίν.
Ἡ ἀποστασία τῆς Ἑλλάδος μ' ἐπανέφερεν εἰς Τουρκίαν.
Μετ' ἐκείνου διέτρεξα τὰς αἱματηράς της μάχας·
Ἐκεῖνος μόνος γνωρίζει καὶ τὸν ἔρωτά μας·

—ώποτε δὲν ἦλθα νὰ σὲ συναπαντήσω χωρὶς οὔτος νὰ μὲ συν-
[τροφεύσῃ.
ἠγρύπνει πάντοτε ἀόρατος βήματά τινα μακρὰν μας.
Ἐνθυμείσαι τὴν συνέντευξίν μας εἰς τὸν κήπον τῆς Ἑσμᾶς
[Σουλτάνας ;

ΑΡΣΑΛ. Ναί !

ΜΟΥΧ. Ὅτε ἡ πιστή σου Ζάρα μοὶ ἤνειξε τὴν θύραν,
ὁ Νουρεδὶν ἦτον ἐκεῖ πλησίον.
Μετ' ὀλίγον διέκρινε περιφερόμενον ἄνδρα ὀπλοφόρον
φωνή τις ἐψιθύρισεν ἐκ τῆς ἰδίας θύρας·
«Ἄφες νὰ μακρυνθῇ καὶ τότε μόνον κτύπα.»
..... εἶχε τεθῆ νὰ μὲ δολοφονήσῃ.
Ὡς λέων ὁ φίλος μου
ἐρρίφθη κατ' αὐτοῦ, τὸν ἀφώπλισε, τὸν ἔδεσεν.
ἐπὶ ἐνὸς τῶν δένδρων·
ἡ ἀντίστασις ἦτο μικρά· ὁ μαῦρος ἐκεῖνος
ἦτο γυνὴ ἀρρένωπα ἐνδεδυμένη.

ΑΡΣΑΛ. Ποία ἦτο Μουχτάρη ;

ΜΟΥΧ. Μία δούλη τοῦ Σεραϊοῦ·
ἦτις ἐτέθη νὰ μὲ φονεύσῃ,
διὰ νὰ δώσῃ πέρας ἔς τὸν ἔρωτά μας.

ΑΡΣΑΛ. Φρίττω ποία ἦτον αὕτη ; ... πῶς ὀνομάζεται ;

ΜΟΥΧ. Ἄγνοῶ τ' ὄνομά της· ὁ Νουρεδὶν τὴν ἠρώτησε
μὲ ποῖον συνωμίλει εἰς τὴν θύραν·
ὠμολόγησεν ἓνα τῶν Εὐνούχων,
οἱ δύο οὔτοι μόνον, εἶπε, γνωρίζουν τὸν ἔρωτά μας καὶ ἐπεφά-
σισαν νὰ μὲ φονεύσουν, ἵνα λυτρώσουν σὲ ἀπὸ τὸν κίνδυνον τού-
[νὰ ἀνακαλυφθῆς ὑπὸ τοῦ Σουλταίου.

Ὁ Νουρεδὶν τὴν ἐφόνευσε πρὶν ἔτι ἀφήσω τὸν κήπον.

ΑΡΣΑΛ. Ὅποια τραγικὴ σκηνή ! περὶ αὐτῆς
ποτέ δὲν μὲ ἀνέφερες, Μουχτάρη.

ΜΟΥΧ. Ἐφοβήθην, μήπως τὸ περιζατικὸν σὲ ἀποτρέψῃ τῶν
συνεντεύξεών μας.

ΑΡΣΑΛ. Ὁ Νουρεδὶν εἶναι ἄλλος ἀδελφός σου.

ΜΟΥΧ. Ναὶ, ὦ Ἄρσαλάνη ! ὁ πατήρ μου ὠρκίσθη
τὴν καταστροφὴν τῶν γεννητῶν
ἀπροετοίμαστον σήμερον μ' ἔφερεν ἔς τὸ Σεραϊ.
δὲν ἐπρόφθασα νὰ ἴδω τὸν Νουρεδὶν.
Αἱ πύλαι εἶναι κλεισταί· Σ' ἐξορκίζω
εὐκόλυνε με νὰ ἐξέλθω
θὰ τρέξω νὰ τὸν εὔρω· θὰ τὸν κάμω νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ
εἰς τὸν πύργον μου, θὰ τὸν κλείσω.
ἐκεῖ ἕως ἡ σφαγῆ παρέλθῃ·
δὲν χρειάζομαι εἰμὴ τέσσαρας μόνον ὥρας διὰ τὸν σκοπὸν μου.

ΑΡΣΑΛ. Ὁ πόλεμος ἤρχισε, οἱ Γεννίτσαροι θὰ σὲ κατα-
[σπαράξουν.

Ἡ δὲ ἀπουσία σου ἀπὸ τὸ Σεράϊ,
ἀπειλεῖ καὶ τὴν ζωὴν τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς σου.
Ὁ Σουλτάνος θὰ σὲ νομίση λειποτάκτην . . . . .

ΜΟΥΧ. Οἱ Γεννίτσαροι ἔτι ἀγνοοῦν, ὅτι εὐρίσκομαι ἐνταῦθα.
Τοῦναντίου ἡ παρουσία μου, θὰ ἄρῃ πᾶσαν ὑποψίαν,
τὴν αὐγὴν σὲ ὑπόσχομαι, ἐδῶ νὰ ἦμαι.
Μὴ συλλογίζεσαι, ὁ καιρὸς εἶναι πολύτιμος, ψυχὴ μου Ἀρσα-
[λάνη]
γουνυπετῆς σου δέομαι, σὺ, ἥτις μ' ἐδίδαξας νὰ μὴ ἔχω ἄλλο
[ὄνειρον]

ἄλλο εἶδωλον ἢ τὴν ἀβροτάτην Ἀρσαλάνην
σῶσον ναί! σῶσον τὰς ἡμέρας,
οὔτινος μὲ ἄφησε νὰ ζῶ, νὰ σὲ λατρεύω.

ΑΡΣΑΛ. Προφῆτα! οἱ λόγοι του ἔς τὰ ὠτά μου εἶναι ὡς ὁ
[μαγνήτης,

δὲν δύναμαι ἀντίστασιν νὰ φέρω·

Καὶ ὁμως, φεῦ! αἰσθάνομαι ὅτι εἶναι ὁ ὄλεθρός μας,

ΜΟΥΧ. Ἀρσαλάνη, ὁ καιρὸς εἶναι βραχύς.

ΑΡΣΑΛ. Ὁρκίσθητι . . . τὴν ὑπόσχεσίν σου!

ΜΟΥΧ. Ποίαν;

ΑΡΣΑΛ. Πρὸ τῆς ἀνατολῆς νὰ ἦσαι πάλιν ἔς τὸ Σεράϊ.

ΜΟΥΧ. Μὰ τὰ μάτια σου, μὰ τὴν ἀγάπην μας,
πρὶν ὁ Ἰμάμης φωνάξῃ τὸ πρῶτ' ὀρκίζομαι
νὰ ἦμαι ἔς τὸ Σεράϊ

ΑΡΣΑΛ. Μὲ τὸ κλειδίον τοῦτο ἄνοιξε τὴν χαμηλὴν ἐκείνην
[θύραν.

Θὰ καταβῆς εἰς σκοτεινὸν καὶ στενὸν δρόμον.

Εἰς τὸ τέλος του εἶναι μία ἄλλη θύρα·

ἄνοιξέ την, ἐκεῖ εἶναι τὰ πορθμεῖα τοῦ Σουλτάνου.

Λάβε ἐν καὶ πλεῦσον ἔς τὸν σκοπὸν σου,

πρὶν ἀφήσῃς τὸν ὀρμίσκον, κλείσον καὶ πάλιν τὴν θύραν,

Ἐπιστρέφων σφύριξον κατὰ τὸ σύνηθες

καὶ ἡ πιστὴ μου, Ζάρα, θὰ σὲ ἀνοίξῃ.

Ἡ ὁδὸς, ἣν σὲ δεικνύω, εἶναι ἡ αὐτὴ,

δι' ἧς δραπετεύουν οἱ Σουλτάνοι, ὅταν ἀπὸ τοὺς γενιτσάρους --

[πειλῶνται.

ΜΟΥΧ. Σ' εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, ὦραία μου Ἀρσαλάνη.

ΑΡΣΑΛ. Στάσου· μὲ ἀγαπᾶς, Μουχτάρη;

ΜΟΥΧ. Ἄν σ' ἀγαπῶ! Καὶ ἀμφιβίλλεις;

ΑΡΣΑΛ. Καὶ πάλιν τὴν ὑπόσχεσίν σου.

ΜΟΥΧ. Εἶναι ὑπόσχεσις τοῦ Μουχτάρη· (φεύγει ἐναγκα-
[λιζόμενος αὐτήν.)

ΑΡΣΑΛ. (Ἐντρομος, διότι μόλις εἰσέρχεται τὸ ὑπόγειον· ὁ
[Κισλάραγας ἐμβαίνει!])

Προφῆτα, ὁ Κισλάραγας! . . . ἡ Ζάρα φαίνεται ἀνεπιμελήθη.

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΚΙΣΛΑΡΑΓΑΣ καὶ ΑΡΣΑΛΑΝΗ.

ΚΙΣΛΑΡΑΓΑΣ (συβαρώως)

Σουλτάνα μου ! τί ἀλλόκοτος συνήθεια !
ὅταν ὅλα τὰ ὄντα εὐφραίνωνται ἔς τοῦ ὕπνου τὴν γαλήνην,
σὺ ὡς φάσμα περιπλανᾶσαι εἰς τὰς σκιάς τοῦ κήπου ;
ἀγνοεῖς, ὅτι ἡ τοιαύτη ἀϋπνία ἀφαιρεῖ τὸ χρῶμα τῶν παρειῶν,
ἐξασθενίζει τὰς ἀκτίνας τῶν ὀμμάτων,
καὶ μαραίνει τὴν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου ;

ΑΡΣΑΛ. Ὁ καύσων τοῦ ἰουνίου, Κισλάραγα, μὲ κάμνει νὰ
[κοιμῶμαι τὴν ἡμέραν]
τοῦναντίον δὲ τὴν νύκτα ζωογονοῦμαι εἰς ταύτην τὴν δρόσον.

ΚΙΣΛΑΡΑΓ. (μετὰ μείζονος σοβαρότητος.)

Χρεωστῶ νὰ σὲ ἀταγορεύσω νὰ ἔρχεσαι ἄλλοτε ἐδῶ τὴν νύκτα.
Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ τὸ ἀναφέρω εἰς τὸν μέγαν Σουλτάνου.
ἤδη ἔχει φροντίδας ἄλλας σοβαροτέρας, ἢ τὴν τάξιν τῶν χα-
[ρεμίων.]

ΑΡΣΑΛ. Δὲν βλέπω τὴν αἰτίαν !

Ὁ Θεὸς ἔκαμε τὰ ὄντα ὅλα νὰ πνέωσιν ἐλεύθερα τὸν ἀέρα
καὶ σὺ ζητεῖς νὰ τὸν ἐμποδίσης ἀπ' ἐμοῦ ;

ΚΙΣΛΑΡΑΓ. (αὐστηρῶς)

Ὁ Θεὸς ἔκαμε τὰ ὄντα νὰ ἦναι ἔξυπνα τὴν ἡμέραν,
καὶ νὰ κοιμῶνται τὴν νύκτα·

Σὲ παρακαλῶ λοιπὸν τώρα, ὅτε ὅλοι κοιμῶνται
ἄπελθε εἰς τὴν κλίνην σου.

ΑΡΣΑΛ. (ἀγερῶχος.)

Πολὺ καλὰ· (κατ' ἰδίαν) πλησιάζει ἡ ἐποχὴ
θὰ παύση καὶ τὸ βασίλειον τῶν μαύρων τούτων δούλων.

Ὁ Πατισὰχ ἐτοιμάζει τὴν καταστροφὴν τῶν Γεννιτσάρων,
ἡμεῖς πρέπει νὰ φροντίσωμεν τὴν ἰδικὴν σας. (φεύγει.)

ΚΙΣΛΑΡΑΓ. (μόνος.)

Περίεργος τῆς νέας ταύτης ἡ μελαγχολία.

Ἄν δὲν ἐκράτουν τοῦ χαρεμίου τὰ κλειδιά
ἤθελον ὑποθέσει ὅτι ἔρχεται ἐνταῦθα τινὰ νὰ συναντήσῃ.
(φεύγει καὶ οὗτος μὲ βραδύτητα καὶ ὑψηλοφροσύνην.)

ΣΚΗΝΗ ΣΤ΄.

Ἀντιθάλαμος τοῦ χαρεμίου τῆς Ἀρσαλάνης. Εἰς τὸ βάθος τοῦ φαίνεται θύ-
ρα ὁδηγοῦσα πρὸς τὸν κήπον, καὶ ἄλλη εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς Σουλτάνης· οἱ θα-
λαμοὶ εἶναι συσκευασμένοι τουρκιστί· ἡ δὲ Ζάρα, ἥτις εἶναι ἀνὴρ μετρημειο-
μένος γυναικεῖα καὶ καταικίων τὸ χαρέμιον, ἵσταται πλὴσιον τῆς θύρας τοῦ
κήπου.

Ζ Α Ρ Α (ἢ Κ Α Λ Ε Δ)

Φέρων δύο ἔτη ἐνδύματα γυναικὸς, κρύπτω τὸν ἔρωτα καὶ τ' ὄ-
[νομά μου.

"Ὅταν τὸ σύμπαν καθεύδῃ ἕως τῆς νυκτὸς τὴν ἀφωϊάν,
μόνος ἐγὼ πνέω τὰς φλόγας τῆς κολάσεώς μου·
αἰσθάνομαι ἕως τὸ στήθος, στήλην πυρακτωμένην, μὲ ὀβελοὺς
[μυρίους.

Δύσατε, δύσατε πλέον ἡμέραι ἀνωφελεῖς τοῦ βίου μου,
καὶ σὺ χρόνε, φέρε τοὺς παγετούς σου, εἰς τὰς φλέβας μου,
καὶ σβύσον τὴν δεῖψανταύτην τοῦ αἵματός μου.
Μοῖρα ἀμείληκτος ! Ἐμπρὸς μου ἀνοίγεις δύο δρόμους.
Τὸν θάνατον !!... ἢ τὴν ἐξήγησιν !!.....
Τὴν ἐξήγησιν ! τί εἶπα ! ἄθλιος ἐγὼ·
ἢ πρώτη λέξις ἣτις ἀνακαλύψῃ πρὸς τὴν Ἀρσαλάνην,
ὅτι ἢ πιστὴ Ζάρα της, ἐκείνη πρὸς ἣν ἐνεπιστεύετο
τοὺς μὲ τὸν Μουχτάρην ἔρωτάς της, δὲν ἦτο,
εἰμὴ εἰς ἀντεραστής... ὅλα, ὅλα τὰ βάσανα τοῦ Σεραίτου
δὲν θὰ ἐξιλεώσουν τὴν ὀργὴν της..... Δειλὴ Μουχτάρη·
ἢ κατὰ σοῦ λύσσα μου εἶναι μανιωδεστέρα τοῦ ἔρωτός μου,
μοὶ ἀφῆρπασας τὴν Ἀρσαλάνην, μ' ἔσφαξας τὴν ἀδελφήν.
Δύσηνος ἀδελφή ! ἐξήγησας τὴν ἀθεραπείαν τοὺς σπαραγμούς μου
καὶ ἔπεσες θῦμα τοῦ Γεννιτσάρου τούτου.
Προφῆτα· τὸ σῶμά μου ὅλον λούεται χιόνων ἕστην ἐνθύμησίν της.
Ἀδελφή μου· (κλέει) πεφιλημένη μου ἀδελφή·
τῶν παιδικῶν μου χρόνων σύντροφος·
ἔκλεισας τοὺς ὀφθαλμούς δεμένη ἐπὶ δένδρου·
εἶθε ἐγὼ ν' ἀπέθνησκα καὶ σὺ νὰ ἔζης.
"Ὅτε ὁ Ἄλαχ χωρίσῃ καρδίας ἡνωμένας
ἢ νεκρωθεῖσα κοιμᾶται καὶ ἡσυχάζει,
ἐνῶ ἢ ζῶσα τήκεται καὶ κλέει.....
Ἄλλὰ περίμενέ με, ἢ ἐκδίκησις εἶναι βεβαία.
Καὶ εἰς παλμὸς ζωῆς ἀν μείνη ἕως τὴν καρδίαν μι
θὰ τὴν ἔχῃς..... ἰδοὺ ἢ Ἀρσαλάνη.

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

Ζ Α Ρ Α καὶ Α Ρ Σ Α Λ Α Ν Η.

ΑΡΣΑΛ. Τί ἔπαθες, Ζάρα ; μήπως ὀρθὴ κοιμᾶσαι ;
ὁ Κισλάραγας ἦλθεν εἰς τὸν κῆπον·
ὀλίγον ἔλειψε νὰ μὲ θυσιάσῃς.

ΖΑΡΑ. Προφῆτα !... καὶ ὁ Μουκτάρης ;

ΑΡΣΑΛ. Ἐφυγε.

ΖΑΡΑ. Πόθεν ;... χωρὶς ἐγὼ νὰ τὸν ὀδηγήσω

ΑΡΣΑΛ. Ἐφυγε μακρὰν τοῦ Σεραγίου.
αὔριον θὰ ἐπιστρέψῃ.

ΖΑΡΑ. Μακρὰν τοῦ Σεραίου ! . . . πῶς ;

ΑΡΣΑΛ. Ἄκουσον, ὅλα θὰ σὲ τὰ εἶπω.

Ἐνθυμείσαι τὴν συναπάντησιν ἔς του κήπου τῆς Ἐσμᾶ-Σουλ-
[τάνας ;

ΖΑΡΑ (κατ' ἰδίαν) Θεέ ! φρίττω ! . . .

ΑΡΣΑΛ. Μία ἀπὸ τὰς δούλας μας ἠθέλησε νὰ τὸν δολοφονήσῃ.

ΖΑΡΑ (κατ' ἰδίαν). Τρέμω ! ἦτον ἡ ἀδελφή μου.

ΑΡΣΑΛ. Δειλιάς ; εἶναι φρικτὸν τὸ πρᾶγμα·

ὁ Νουρεδὶν τὴν εἶδε, τὴν συνέλαβε, τὴν ἔδεσεν ἐπὶ δένδρου
καὶ ἀφήρεσε τὸ μυστικόν της.

ΖΑΡΑ. Τὸ μυστικόν της ! . . .

ΑΡΣΑΛ. Ἠθέλησεν, εἶπε, νὰ προλάβῃ τὰς συνεπείας
τοῦ σφοδροῦ ἔρωτός μου· ἔβλεπεν, ὅτι
ὁ Σουλτάνος ἔμελλε νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ.

ΖΑΡΑ (κατ' ἰδίαν.) Ἀγαπητὴ ἀδελφή μου ! ἐπροφασίσθης
[οὔτω διὰ νὰ μὲ σώσης.

Τὸ δένδρον ἐκεῖνο ἦτον ὁ βωμὸς, ὃν σὺ ἀντ' ἐμοῦ ἀνέβης. .
(Πρὸς τὴν Ἀρσαλάνην). Κυρία· καὶ ποία ἄλλη ἀπ' ἐμὲ
γνωρίζει τὸν ἔρωτά σας ;

ΑΡΣΑΛ. Χάνομαι ὅλη ἔς τὴν ἐρώτησίν σου, Ζάρα.
Πρὶν ἢ μαύρη φουευθῆ ἀπὸ τοῦ Νουρεδὶν τὴν χεῖρα,
ὡμολόγησε συνένοχόν της ἓνα τῶν εὐνούχων.

Ἐξέτασαι, φίλη, ποία ἦτον ἡ γυνὴ ἐκείνη·
πληροφορήσου εἰς τὰ χαρέμια τοῦ Σουλτάνου,
ποία ἔλειψεν πρὸ τριῶν ἑβδομάδων . . . .

Τί ἔχεις ; . . . πάσχεις ; . . . τρέμεις, Ζάρα μου φιλτάτη ;

ΖΑΡΑ. Ἡ διήγησις εἶναι τρομερά· τὸ αἷμά μου παγώνει.

ΑΡΣΑΛ. Ποῦ εἶναι ἡ γεσσαίνα Ζάρα !

ΖΑΡΑ. Συγχώρησον τὸν φόβον μου, Κυρία· ὁ κίνδυνος τοῦ
[Μουκτάρη . . .

ὁ θάνατος τῆς μαύρης διὰ νὰ σώσῃ τὴν τιμὴν σας . . . .

Ἦ ! παγώνω τὴν στιγμὴν ταύτην . . . .

Ἄλλ' εἶναι πρώτη φορὰ καθ' ἣν σᾶς τὸ εἶπεν ὁ Μουκτάρης ;

ΑΡΣΑΛ. Πρώτη· ἐφοβήθη μὴ δηλιάσω εἰς τὰς συνεντεύξεις.

ΖΑΡΑ. Καὶ ἡ ἀπουσία του αὔριον ;

ΑΡΣΑΛ. Τὸ πρωὶ θὰ ἐπιστρέψῃ·

ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ μακρὸν ὑπόγειον·

θὰ παραλάβῃ τὸν Νουρεδὶν ἔς τὸν κήπον του διὰ νὰ συσκευθῶσιν
ἐκεῖ θέλει τὸν φυλακίσει μέχρι τῆς σφαγῆς τῶν Γεννιτζάρων·
τέσσαρες μόνον ὥραι τοῦ ἀναγκαιού διὰ τὸ σχέδιόν του.

ΖΑΡΑ. Κυρία· διὰ νὰ σώσετε τὸν Νουρεδὶν
θὰ ἀπολέσετε τὸν Μουκτάρη.

ΑΡΣΑΛ. Εἶθε νὰ μὴ μὲ δώσῃ ὁ οὐρανὸς τὴν δυ-
χίαν ταύτην, θέλει κοπεῖ διὰ μιᾶς τὸ νῆμα τῆς ζωῆς μου.

Μ' ἐστάθη ἀδύνατον, Ζάρα, ν' ἀποφύγω τὴν αἴτησίν του·

ἂν τὸν ἔβλεπες, ἂν ἤκουες τὴν ἀπὸ ἔρωτα καὶ φιλίαν
πάσχουσαν καρδίαν του... ὦ! ποία θνητὴ δὲν ἤθελεν ἐνδώσει
Τὸ ἀγαπῶ πολὺ, πολὺ, Ζάρα·
ὁ ἔρως ἐξήπλωσε τὰς ρίζας του παντοῦ
εἰς τὴν καρδίαν μου· ἡ πάθησις θέλει διαρκέσει
ὅσον διαρκούσιν αἱ ἡμέραι τὰς ὁποίας
ὁ προφήτης μὲ χαρίζει.
Νομίζω ὅτι εἰς λεαίνην θέλω μεταβληθῆ,
ἂν ἄλλη τὸν ἄρπάσῃ.
Εἰς ἓνα λόγον, ἐχθρεύομαι, φθονῶ καὶ ἀγαπῶ σήμερον,
μόνον ὅσους ἐχθρεύονται, φθονοῦν καὶ ἀγαποῦν τὸν λατρευτὸν
[Μουκτάρην.

ΖΑΡΑ (κατ' ἰδίαν). Ἀπόγνωσις! μανία!
ὡς ὁ ἰχθύς σφαζόμενος δὲν δύναται νὰ φθογγίσῃ,
οὕτω καὶ γὼ πονῶ χωρὶς νὰ δύναμαι νὰ ὁμιλήσω.
(μεγαλοφώνως). Κυρία· ὁ ἔρως καὶ ἡ ἡσυχία
δὲν κατοικοῦν πάντοτε τὴν αὐτὴν καρδίαν·
ἐρῶμεν διὰ νὰ πάσχωμεν...
Πλὴν πῶς θ' ἀνοίξῃ εἰς τὴν ἐπιστροφὴν του
τὴν θύραν ὁ Μουκτάρης;

ΑΡΣΑΛ. Σὺ, φιλτάτη, θὰ τοῦ ἀνοίξῃς,
ὅταν σφυρίξῃ ὡς τὸ σὺνηθες.

ΖΑΡΑ (κατ' ἰδίαν). Τί! Οὐρανὲ, μὲ βοηθεῖς λοιπόν
(πρὸς τὴν Ἄρσαλ.) Ἡ διαταγὴ σας θέλει ἐκτελεσθῆ, Κυρία·
πλὴν ἔχετε ἀνάγκην ἡσυχίας, ἀπέλθετε ν' ἀναπαυθῆτε.

ΑΡΣΑΛ. Ὑπάγω, Ζάρα, ὅχι ν' ἀναπαυθῶ περιμένω τὴν αὐγὴν
μὲ τρομερὰν ἀνησυχίαν... Ζάρα,
ὅλοι μου οἱ ἀδάμαντες εἶναι ἰδικοί σου.

ΖΑΡΑ. Ἐνα μόνον ἐγκαλίσμα τῆς Κυρίας μου
εἶναι ἡ ὑπερτάτη εὐχαρίστησίς μου.

ΑΡΣΑΛ. Ἐλθὲ, ψυχὴ δευτέρα τῆς συμπαθείας μου,
ἐλθὲ, φίλη μου, ἢ μᾶλλον, ἀδελφὴ μου Ζάρα!
Λάβε τὸ δακτυλίδιον μου· ὅσον τὸν φέρεις ὀνόμαζέ με ἀδελ-
[φὴν σου.

Καλῆ νύκτα. (τὴν φιλεῖ καὶ ἀναχωρεῖ).

ΣΚΗΝΗ ΙΓ'.

Ζ Α Ρ Α μύνη.

ΖΑΡΑ. Τί φίλημα! ὁποία δρόσος ἐπότισε τὸ ἀναβράζον
[τοῦτο στῆθος!

Ἀθῶα Ἄρσαλαίη! ἀθῶος ἐγὼ! ἀθῶος καὶ ὁ Μουκτάρης·
καὶ ὅμως, εἰς τὸ σκοτεινὸν ἐκεῖνο ὑπόγειον,
ὁ Ἀζραὲλ σκάπτει καὶ τῶν τριῶν μας τοὺς τάφους·

τούς βλέπω, μέ ὄμματα τεθολωμένα, φρικτούς καὶ ἀπαισίους¹
(συλλογίζεται ὀλίγον). Τετέλεσται, ἀπεφάσισα·

πρέπει νὰ πράξω, ὄχι ὅπως ὁ κόσμος ἀπαιτεῖ,
ἀλλ' ὅ,τι ὁ ἔρωσ, ἡ ζηλία καὶ ἡ μανία μου συγκράζουν.

Ἄ, Μουκτάρη, εἶσαι εἰς τὰς χεῖράς μου·

πρῶτος σὺ, ἡ Ἀρσαλάνη ἔπειτα, καὶ τρίτος . . . ἐγώ·
καὶ οἱ τρεῖς ἄς πέσωμεν,

φθάνει μόνον νὰ μὴν ἀγαπᾶ, νὰ μὴ μισῇ, νὰ μὴ βλέπῃ ὁ εἰς
[τὸν ἄλλον.

. . . . . Ὅχι . . . μόνον ἐκεῖνος ν' ἀποθάνῃ·

ἐγώ . . . ἡ Ἀρσαλάνη . . . . . νὰ φύγωμεν, νὰ φύγωμεν, ναί 'ς τὴν
[Ἀραβίαν . . .

Ναί, ναί . . . ἀλλ' ἡ σκιὰ τῆς ἀδελφῆς μου ζητεῖ ἐκδίκησιν·

ὁ Μουσταφᾶς ἀρκεῖ διὰ τὸν Νουρεδίν.

(πλησιάζει πρὸς μίαν θύραν καὶ κράζει δις τ' ὄνομα Μουσαφᾶ).

ΣΚΗΝΗ Θ'.

Μ Ο Υ Σ Τ Α Φ Λ Σ καὶ Κ Α Λ Ε Δ ἦ (ΖΑΡΑ.)

(ὁ Μουσταφᾶς εἶναι αἰθίοψ γέρον ὑπηρέτης τοῦ πρίγκηπος Καλιῆδ.)

ΖΑΡΑ. Ἐνθυμείσαι τὴν ἀδελφὴν μου Μεδινά;

ΜΟΥΣΤ. Τὴν μικρὰν τῶν γονάτων μου!

Τὴν μεγάλην ἣν εἰταφίασαν προχθὲς οἱ βραχίονές μου!

ΖΑΡΑ. Ἐμαθα τὸν φονέα τῆς.

ΜΟΥΣΤ. Ποῖος; . . . . . πρόσταξε, Κύριε, ποῦ πρέπει νὰ βυ-
[θίσω τὸ χαντζάρη.

ΖΑΡΑ. Εἶναι ὁ Νουρεδίν· ὁ Κεχαγιάβεης τῶν Γενιτζάρων.

ΜΟΥΣΤ. Ποῦ εἶναι;

ΖΑΡΑ. Μὴ βία . . . . . περίμενε.

(πλησιάζει μίαν τράπεζαν καὶ γράφει ἐν γραμμάτιον, τὸ μελανοδοχεῖον τὸ
λαμβάνει ἀπὸ τῆς ζώης τοῦ Μουσταφᾶ.)

Ἐξελθε ἀμέσως τοῦ Σεραῖου. Λάβε τὸ δακτυλίδιον τοῦτο,
τρέξε εἰς τὸν Πύργον τοῦ Μουκτάρη·

Δόσε του τὴν ἐπιστολὴν ταύτην . . . ἰδοὺ τί τοῦ γράφω.

« Ἡ Ὑψηλοτάτη Σουλτάνη Ἀρσαλάνη με διατάζει νὰ σᾶς ἐξαποστείλω τὸν
« κομιστὴν τῆς παρούσης. εἶναι ἀνδρεῖος, καὶ ὁ πιστότερος τῶν πιστῶν τῆς.
« κλείσατέ του εἰς τὸν ἴδιον θάλαμον με τὸν Νουρεδίν, καὶ ἂν τὰ στρατεύμα-
« τα τοῦ Σουλτάνου φθάσουν ἐκεῖ, ὁ βίθεις εὐνοῦχος κρατεῖ τὸ δακτυλίδιον τῆς
« Σουλτάνης, τὸ ὁποῖον ἔγραψεν πρὸς τὸν ἄρχηγόν των, θέλει πισθεῖ, ὅτι
« εἶναι τῶν αὐτοκρατορικῶν, καὶ οὕτω δὲν θέλουν τὸν ἐγγίξει. ἡ δούλη σας
« ΖΑΡΑ.»

Δόσε τὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Μουκτάρην,

δείξε τὸ δακτυλίδιον τοῦτο,

καὶ θέλει σὲ κλείσει ἀμέσως με τὸν Νουρεδίν.

Ὅταν κοιμηθῇ . . . . . πρόσεξε καλὰ μόνον ὅταν κοιμηθῇ,

ἐκτέλεσον τὸν σκοποῦ σου.

Μὲ τὸ ἴδιον δακτυλίδιον θὰ ἐξέλθῃς,

Ἐλθὲ τότε εἰς τὸ Κανδυλὴ ὅπου σὲ περιμένω.

ΜΟΥΣΤ. Πῶς ! Κύριε, θὰ ἐξέλθῃς τοῦ Σεραίου ,

ΖΑΡΑ. Μὲ τὴν Ἀρσαλάνην . . . ἐκεῖ σὲ περιμένω.

ΜΟΥΣΤ. Καὶ ὁ Μουχτάρης ! . . . ποῖον εἶναι τὸ σχέδιόν σου;

ΖΑΡΑ. Ὁ Μουκτάρης ! . . . εἰς τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ .

θὰ τὸν φονεύσω εἰς τὸ ὑπόγειον τῶν Σουλτάνων.

ΜΟΥΣΤ. Πῶς ; . . . Κύριε . . .

ΖΑΡΑ. (μειδιῶσα) Μὴ φοβῆσαι . . . τρέξε . . . πέταξε
πρόσεξε μόνου σὺ μὴν ἀποτύχῃς . . .

Εἰς τὸ Κανδυλὴ ἐκεῖ σὲ περιμένω.

(ὁ Μουσταφᾶς ἀποχαιρετᾶ μὲ σίβῃς καὶ ἀπέρχεται.)

ΖΑΡΑ. Ταχύτης καὶ τόλμη, ἰδοὺ τ' ὅ,τι μόνου θέλω.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

(Ἡ σκηνὴ παριπτάνει ἐνορίας τοῦ Βυζαντίου· δρόμους στενοὺς καὶ ὑψηλοὺς οἴκους, ἐπὶ τῶν ὁποίων εἶναι κεκλεισμένοι οἱ Γεννίτζαροι, οἵτινες δοιχονοήσαντες εὐρίσκονται εἰς ἐμφύλιον πόλεμον. Πυροβολοῦνται καὶ ὑβρίζονται· ὁ Σουλτάν Μαχμουῦτης ἀπσπρόχόμενος τὴν παρασκευὴν εἰς τὸ Τζαμίον διέρχεται πλησίον τῶν· πλὴν ἡ ἐμφάνησις τοῦ μονάρχου δὲν φέρει καμμίαν διακοπὴν εἰς τὴν μάχην τῶν. Ἡ παράταξις τοῦ Σουλτάνου εἶναι πομπωδεστάτη, ὡς ἦτον πρὸ ἑκατὸν χρόνων, ὅτε ἡ αὐτὴ τῆς Ὀθωμανικῆς Πύλης ἦτον εἰς τὴν μεγαλειέταν πολυτέλειαν εἰς ἣν ἔθνος ποτὲ ἔφθασεν. Ἐνταῦθα ἐκτιλύσσονται ὅλαι αἱ ποικίλαι στολαὶ τῆς αὐτοκρατορίας ταύτης τὰς ὁποίας βλέπομεν ἐν τῷ συγγράμματι τοῦ Κουφιέ-Σχουαζέ. Ὁμολογεῖται πρῶτον πεζοὶ οἱ Χουζμεκιάριδες (ἀγγελοφόροι τοῦ Σεραίου) καὶ οἱ Τζοχαντάρηδες τοῦ μεγάλου Βεζύρου (διαιρηγεῖς πολυτελῶς ἐνδεδυμένοι) ἔρχεται ἀκολουθῶν ὁ μέγας Βεζύρης ἐφιππος.

Ἐνώπιον τούτου προηγείται πεζὸς ἄρσεν χρυσοφόρος κρατῶν ὑψηλὸν δόρυ, λόγον εἰς χουστὴν σφαιραν· καὶ τὰς τρεῖς ἵππουρίδας τοῦ βαθμοῦ του.

Τὸν Βεζύρην ἀκολουθεῖ ὁ Σερασκέρης (ὑπουργὸς τοῦ πολέμου) συνοδευόμενος ἀπὸ τῶν Σπαχίδες καὶ Δελίδες (ὁμολογεῖται τὸ πεζικὸν καὶ τὸ ἵππικόν του καιροῦ ἐκείνου.) Ἀκόντιον μὲ τρεῖς ἵππουρίδας προηγείται καὶ τοῦτο κρατούμενον ἀπὸ κοκκινόφρον Ἀραβία· ὁ Ῥεῖζ Ἐφέντης (ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν) ἔρχεται ἀκολουθῶν περιστοιχισμένος ἀπὸ τῶν διερμηνεῖς, καὶ τὸν Τσαούσπασην, διαιρητῶν τοῦ Τσαούσιδες καὶ Γευτερδάρηδες (γραμματεῖς τοῦ Ἰπουργείου.) Μετὰ ταῦτα ὁ Βοσταντζῆ-μπασιῆς ὁδηγῶν τοὺς Βοσταντζῆδες (ὁμολογεῖται τὸ σῶμα τῶν κηπουρῶν τοῦ Σεραίου.) Ἀκολουθεῖ ὁ Βαλτατζῆ-μπασιῆς μὲ τοὺς Βαλτατζῆδες (πελεικηφόρους) ἔρχονται ἀκολουθῶν οἱ τέσσαρες ἵπποι τοῦ Ἡλίου (ἡ Γεδίλια) εἶναι λευκώτατοι, κεκοσμημένοι μὲ χρυσᾶ καὶ λιθοκόλλητα ἐφιππία καὶ χαλινοδηγοῦνται ἀπὸ τέσσαρας ὑψηλοῦς μαύρους. Τούτους ἀκολουθεῖ ὁ Καπουτζῆ-μπασιῆς μὲ τοὺς Καπουτζῆδες (ὁμολογεῖται οἱ πυλωροὶ καὶ θυρωροὶ τῆς αὐλῆς.) Ἐρχονται οἱ λευκοὶ Ἐννοῦχοι, ὁδηγούμενοι ἀπὸ τὸν Καποῦ-Ἀγασί, καὶ οἱ μαῦροι Ἐννοῦχοι ἀπὸ τὸν Κιτλάραγαν. Ὁ Σουλτάνος ἔρχεται ἐφιππος τῶν περικλυμένων ἀπὸ τὸν Ῥεκιβδάρ Ἀγα, ἥτοι τὸν φέροντα τὸ κάθισμα ἐπὶ

τοῦ ἑποίου πατεῖ, ὅτε ἀναβαίνη τὸν ἵππον· τὸν Δουλδενδάρ-άγα ἦτοι κομιστήν τοῦ σαρκίου του, τὸν Σιλιχδχο-άγα κομιστήν τοῦ ξίφους του, τὰ Ἰτζ ὀγλάνικ τοὺς ἀνλικούς του, τὸν Τεσκερτζιμπασην, μουσικογραμματικόν του· ἀκούου-
θούν δὲ οἱ Τοπτσίδες καὶ Νεφίρες, ἦτοι πυροβολισταὶ καὶ ἱππεῖς, ὡς καὶ ἐν ἑτερον σῆμα Δελιδων, καὶ ὄγλος Τούρκων, Ἰουδαίων, Ἀρμενίων, Περσῶν καὶ Γραικῶν, ἐξερχομένων ἀπὸ περιέργειαν καὶ συνακολουθούτων· ἡ Μουσικὴ εἶ-
ναι ἐπὶ κεφαλῆς παίζουσα τὸ γνωστὸν τοῦ Δουτζέτη Μαρς τὸ ὀνομαζόμενον τοῦ Σουλτάνου Μαχμούτ.

Ὅτε ὁ Σουλτάνος διέρχεται πλησίον τῶν Γεννιτζάρων καὶ βλέπει, ὅτι οὗτοι δὲν παύουν τὸν πόλεμον. Ἰσταται εἰς τὸ μέσον τῆς σκηνῆς καὶ πιάων τὸν πώγωνά του λέγει.

Τρελλοὶ υἱοὶ τρελλῶν πατέρων, τὸ τέλος σας πλησιάζει.

(Ἡ παράταξις μὲ βραδύτητα ἀγκλωρεῖ ἐκ τῆς σκηνῆς. Εἰς τῶν Γεννιτζάρων φωνάζει πρὸς τοὺς ἄλλους.)

Ἐστάθη καὶ μᾶς ἀγριοκύταξε, τίποτε δὲν εἴμπορεῖ νὰ μᾶς κάμη.

(Ὁ πόλεμος ἐξακολουθεῖ δι' ἄρκετὸν καιρὸν, ἔπειτα εἰς πεζὸς Γεννιτζαρὸς εἰσέρχεται εἰς τὴν σκηνὴν καὶ φωνάζει πρὸς τοὺς ὑψηλὰ πολεμοῦντας Γεννι-
τζάρους.)

Ἐπιστρέφει, ἐπιστρέφει ἀπὸ τὸν ἴδιον δρόμον.

ΟΙ ΓΕΝ. Ψεῦδος ὁ Σουλτάνος, ἐπιστρέφων τοῦ Τζαμίου, δὲν δύναται νὰ διαβῆ τοῦ ἰδίου δρόμου ὅπου διῆλθεν.

Ὁ Πεζός. Ἐρχεται σᾶς λέγω... ἀκούσατε τὴν μουσικὴν.

ΟΙ ΓΕΝ. Θέλει νὰ δείξῃ, ὅτι δὲν μᾶς φοβεῖται.

(Ἡ παράταξις καὶ πάλιν μὲ τὴν ἴδιαν πομπὴν ἐπικνέρχεται εἰς τὴν σκηνὴν ὁ Σουλτάνος μετ' ὀργῆς ἵσταται καὶ κράζει.)

Λοιπὸν τῶντι εἰσθε ἀποστᾶται ;...

Εἰς τὸ ἐξῆς ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀδιάλλακτος ἐχθρὸς σας.

(ἀναχωροῦν.)

ΣΚΗΝΑ ΑΪ

(Παρίσταται ἡ αἴθουσα τοῦ θρόνου εἰς τὸ Σεράϊ· δύο σειραὶ Μουσουλμάνων δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ μ' ἐσταυρωμένας χεῖρας ἵστανται· εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ θρόνου γονυπετεῖς σχηματίζουσι ἡμικύκλιον μία σειρὰ ἀνλικῶν.)

Ὁ Μουφτής ὁ μέγας Βεζύρης, καὶ ὁ Ἄγῆς τῶν Γεννιτζάρων ἐμβαίνουν, προσκυνοῦν καὶ ἵστανται ὀλίγον μακρὰν τοῦ θρόνου. Πρὸς τὴν θύραν ἵσταται μὲ δεμένας χεῖρας διάφοροι ἄλλοι· ὁ Σουλτάνος καταβαίνει βραδέως καὶ σοβαρῶς τὸν θρόνον.)

ΣΟΥΛΤΑΝΟΣ. Ἐτη ἐξ παρήλθον ἀφ' ὅτου οἱ Ἕλληνες ἔ-
[λαβον τὰ ὄπλα,

ὅσας ἡμέρας τὰ ἔτη ταῦτα φέρουν,

τόσα τρίμματα πίπτουν τῆς δυστυχοῦς μου μοναρχίας.

Οἱ Γεννιτζαροὶ, χειρότεροι καὶ τῶν ἀπίστων τούτων,

ἔρχονται νὰ δώσουν τώρα τὸν τελευταῖον σάλον.

Ἀκούεις τοὺς τουφεκισμοὺς Βεζύρη ;

τοὺς ἀκούεις Ἄγᾶ ;

μία εἶναι ἡ ὁδὸς διὰ τὸν θρόνον, καὶ τὴν ζωὴν σας.

ΒΕΖΥΡΗΣ. Κραταιότατε Πατισάχ.

ἐν νεύμά σου ἄρκει διὰ τοὺς Γεννιζάρους·
ὁ αὐτὸς σίδηρος θὰ καταστρέψῃ καὶ τοὺς Ἕλληνας ἀκολουθῶς.

ΣΟΥΛΤ. Στάσου· μὴ τόσον τρέχε·
ματαία ἐλπίς νὰ ἴδωμεν αὐτοὺς καὶ πάλιν ὑποτεταγμένους.
Πρέπει νὰ τοὺς ἀφήσωμεν ἐλευθέρους·
τὰ τραύματα τῆς πάλης εἶναι βαθέα.

Ἡ Εὐρώπη ὅλη τοὺς συνδράμει.

ΑΓΑΣ. Ἐλευθέρους!!... πῶς; νὰ συγγευματίζω
μὲ τὸν δούλον τῆς χθές ἡμέρας;

ΣΟΥΛΤ. Ὁ δούλος τῆς χθές, ποτὲ ἦτο μέγας αὐθέντης.
Ἡ Ἑλλάς, πατρὶς τῶν ἡρώων, ἡ κατοικία μυρίων Θεῶν,
τεθαμμένη μὲ τὰς τέχνας καὶ ἐπιστήμας τῆς
ὅπου ἡμεῖς ἰδρύσαμεν τὰ Τζαμιά μας,
ἐξύπνησε τέλος·

ἀγωνίζεται νὰ κοιλήσῃ τὸν λίθον τοῦ τάφου τῆς·
καὶ βοηθεῖτε ὑφ' ὅλης τῆς Εὐρώπης·
ὁ δούλος τῆς χθές!!...

οὐδὲν τῆς γῆς ἔθνος προῆξε ἀνδρειότερους πολεμιστάς·
μεγαλητέρους φιλοσόφους·
ὀρθότερους νομοθέτας.

Τ' ὄνομα μόνον Ἑλλάς, ἐξάπτει τὴν φαντασίαν
καὶ κάμνει τοὺς λαοὺς τῆς Εὐρώπης νὰ τρέχουν
εἰς τὰς φάλαγγας τῶν δούλων τούτων.

Βλέπε τὰς αἱματηρὰς ἡττας μας,
καὶ δέου τὸν Θεὸν μὴ ὁ δούλος γενῆ αὐθέντης·
καὶ ὁ αὐθέντης δούλος.

ΒΕΖΥΡΗΣ. Οἱ λόγοι τοῦ Πατισάχ! Εἶναι λόγοι τοῦ προ-
[φήτου·

ἀναπόφευκτος κίνδυνος ἂν θελήσωμεν
νὰ κατατροπώσωμεν αὐτὴν τὴν εἰμαρμένην.

Μεγαλειότατε... σπεῦσε πρῶτον τὴν ῥομφαίαν σου
κατὰ τῶν Γεννιζάρων.

ΣΟΥΛΤ. Πρὶν οἱ ἀλέκτορες τὸ τέλος τῆς νυκτὸς συγκράξουν.
πιστοί μου συνέλθετε ἐνταῦθα·

ἅς δράμωμεν κατὰ τῶν Γεννιζάρων·
τὰ πυροβόλα μας θὰ τοὺς καταστρέψουν.

Βεζύρη, προσκάλεσε τοὺς πιστοὺς νὰ ἔλθωσιν
ὑπὸ τὴν σημαίαν τοῦ Προφήτου.

Σεχισλάμη, οἱ Ἰμάμαι σου ἅς δεηθοῦν εἰς τὰ Τσαμιά.

ΣΕΧΙΣΛΑΜΗΣ. Κραταιώτατε Πατισάχ· τρομερὲ Ἴσκεν-
[δερ (Ἀλέξανδρε)

ἡ δύναμις, καὶ ἡ ἀντίλειψις τοῦ πνεύματός σου
μηδενίζει τοὺς ἐμβριθεστέρους φιλοσόφους·
ἡ ἐλαλίστη ἀπειλή τοῦ προσώπου σου, ὡς τείχος

ἀναχαιτίζει τοὺς ἀγριωτέρους πολεμιστάς.
Τὰ ὕδατα τῶν θαλασσῶν σταγῶν εἶναι πρὸς τὴν ἀγαθότητά σου
τὰ μεταλλεῖα τῆς γῆς ὁράξ πρὸς τὴν γενναίαν ψυχὴν σου.
Ὁ Ἕψιστος νὰ διαφυλάξῃ τὸν Μονάρχην μας
τὸν ἔρωτα τῶν λαῶν, τὸ ὠρέϊσμα τοῦ θρόνου
ὁ Ἄλαχ νὰ ἐκτείνῃ τὴν καλοκάγαθον σκιάν του
ὄριά της ἅς γίνουν οἱ δύο πόλοι πρὸς ἄρκτον καὶ μεσημβρίαν
τὸ λυκαυγὲς καὶ κνέφας πρὸς ἀνατολὰς καὶ δύσιν.

ΣΚΗΝΗ ΙΒ΄.

Οἱ ἄνωθεν καὶ εἰς ΚΑΠΟΥΤΖΗΣ.

(Ὁ Καπουτζῆς εἰσπερχόμενος πίπτει πρηνὴς καὶ μένει εἰς τὴν θέσιν ταύτην.)

ΣΟΥΛΤ. Ἐγέρθητι!... ὀμίλει.

ΚΑΠΟΥΤ. Οἱ Γεννίτζαροι, ἔτρεξαν εἰς τοῦ Ἀγαῶ τὸν οἶκον.
ἔθραυσαν τὰς πύλας, καὶ ἔθεσαν τὸ πῦρ

ὁ γενναῖος Νουρεδῖν, ἐζήτησε νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ· πλήν...

ΑΓΑΣ. Τοὺς ἐφόιευσαν!... ὀμίλει.

ΚΑΠΟΥΤ. Ὁ καπνὸς, ἡ βοή, τὸ πῦρ τοῦ τρομεροῦ ἀγῶνος
κάλυψαν τὸ τέλος.

Ὁ Νουρεδῖν λέγουν κατώρθωσε νὰ τοὺς λυτρώσῃ

ἄλλοι πιστεύουν, ὅτι ἐτάφησαν ἕως τὰς φλόγας.

ΑΓΑΣ. Σκληρὰ ἀμφιβολία.

ΚΑΠΟΥΤ. Ἡ ἀγγελία, εἶναι πικροτέρα διὰ τὸν Βεζύρη.

Μανιοδῶς ὡς λύκων ποιμνιον τὸ σῶμα τοῦ Καϊμακάμη

ἔστρεψε πρὸς τὸ παλάτιόν σοι· ἀστραπηδὸν

ἐπυρπόλησαν τοῦτο· Θεέ μου! ὅποια φρίκη!

τοῦ Χαρεμίου σου, αἱ ὠραῖαι γυναῖκες,

ὡς ζωνταναὶ λαμπάδες ἠνάφθησαν..... καὶ αἱ κραυγαῖ των

καὶ αὐτοὺς τοὺς λίθους εἰς δάκρυα συνεκίνουν.

Ὅσαι διέφευγον ἀνιλεῶς

ἐσφάζοντο ἀπὸ τὴν σπάθην.

Ἔρχονται τώρα ἐδῶ εἰς τὸ Σεράμι.

(Ὁ Βεζύρης καὶ ὁ Ἄγῶς κλαίουσιν.)

ΣΟΥΛΤ. Θηρία· σκληρότερα λεόντων,

ἔλθετε· μετὰ τὰς κεφαλὰς σας θὰ στολίσω

τὰ ὑψηλά μου τείχη

Βεζύρη μου, Ἀγαῶ, ἡ λύπη σας τὰ σπλάγχνα μου θερίζει.

ΒΕΖΥΡΗΣ. Συγγνώμην Πατισὰχ, τὰ δάκρυά μας
εἶναι πατρός, συζύγου, ἀδελφῶν καὶ φίλων στενωτάτων.

Οἱ Γεννίτζαροι ἔρχονται ἤδη κατὰ τοῦ Σεραίου.

Ἄς δράξωμεν Ἀγαῶ τὰ ὄπλα κατὰ τούτων.

(Ὁ Σουλτάνος κἀμνει κεῖμα ἢ ἀναχωρεῖται.)

ΣΚΗΝΗ ΙΙ΄.

(Οἱ ἀναχωροῦν, ὁ Σουλτάνος μένει μόνος.)

ΣΟΥΛΤ. Ὀδυνηρὰ τῶντι κατάστασις, ἔθλους τρισαθλίου
ὑψωσε καὶ σὲ ἡ εἰμαρμένη ὅπου τὰ ἔθνη ἀνυψώνει
εἶδες τὴν ἔκτασίν σου, εὐρυτέραν τῆς Ῥώμης καὶ Ἑλλάδος
πλὴν τώρα κυλινδεῖσαι ταχύτατα, ἴς τὸν ὄλεθρόν σου.
Ἥλιε, φέρε, φέρε τὴν αὐγὴν σου
σ' ἐτοιμάζω θυσίαν μεγαλοπρεπεστέρα τῶν Μαμαλούκων
ἀν ἀποτύχω ἀπέθανε καὶ ἡ Τουρκία.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ.

ΠΡΑΞΙΣ Β΄.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΜΟΥΚΤΑΡΗΣ καὶ ΝΟΥΡΕΔΙΝ.

Ἡ Σκηνὴ περιστάνει τὸν Πύργον τοῦ Μουκτάρη· εἶναι συσκευασμένος κατὰ
τὴν τουρκικὴν συνήθειαν, καὶ φωτίζεται ὑπὸ δύο λαμπρῶν λυχνούχων. Ὁ
Νουρεδὶν ἔχει τὰς χεῖρας δεμένας εἰς τὸ στῆθος ἀοπλος. Ὁ Μουκτάρης ὀπλι-
σμένος φαίνεται ἔτοιμος ν' ἀναχωρήσῃ.

ΝΟΥΡΕΔ. Ἄθλιε· ὁ ἔρωσ σ' ἐτύφλωσε, καὶ ἀγνοεῖς τί κάμνεις

ΜΟΥΚΤ. Ὅτι ἐρῶ οὐδόλως τὸ ἀρνοῦμαι· δὲν εἶμαι
ὅμως ἐκτὸς φρενῶν δι' ὅ,τι τώρα πράττω.

Σ' ἔφερα ἐνταῦθα

διὰ νὰ σὲ λυτρώσω ἐκ τῆς σφαγῆς τῶν Γεννιτζάρων.

ΝΟΥΡΕΔ. Τῆς σφαγῆς τῶν Γεννιτζάρων!!!

ΜΟΥΚΤ. Ὑγίαινε· πρὶν τῆς αὐγῆς πρέπει νὰ ἦμαι

[ἴς τὸ Σεραϊ.

ΝΟΥΡΕΔ. Στάσου.... σὲ ὀρκίζω ἴς τὸν Ἀλάχ·
καὶ ὄχι πλέον ἴς τὴν φιλίαν·

λέγε, πῶς; ποῖα εἶναι ἡ σφαγὴ τῶν;

ΜΟΥΚΤ. Εἰς τοὺς στρατώνάς των ὁ παγισὰχ
σκοπεύει νὰ τοὺς κατασφάξῃ.

ΝΟΥΡΕΔ. Τίγρις ἀνήμερος!... σ' ἔσωσα τὴν ζωὴν
διὰ νὰ μᾶς κατασπαράξῃς.... πρὸ μιᾶς ἔτι ὥρας ἔσωσα
τῶν φλογῶν αὐτὰς τὰς ἀδελφάς σου.

Ἰσλάμ!! οἱ ἄνομοι οὗτοι αὐριον σὲ θυσιάζουν.

Ἄνανδρε· μὲ χαρίζεις τὴν ζωὴν διὰ τὰ ἴδω τὴν κηδείαν.

Μουκτάρη, γονυπετῆς σου δέομαι

ν' ανταλλάξης με τὸν ἄχαρη ἐκεῖνον πῖλον·
 ὅμοιοι τῶν πιθήκων θὰ καταντήσωμεν
 οὐς με ἀνθρώπινα ἐνδύουν,
 ὁ τακτὸς στρατὸς Μουκτάρη διὰ τὰ τέκνα τῆς ἀνατολῆς δὲν εἶναι·
 ὄχι· ὄχι. Ὁ Λέων τῶν ἀλύσεων
 δὲν ὁμοιάζει τὸν λέοντα τῶν ὀρέων.
 Τί εἶναι ὁ στρατὸς τῆς γραμμῆς ;
 μηχανὴ ἧς τοὺς καρπούς ὁ ἀρχηγὸς μόνον θερίζει·
 εἰς τὸν ἄτακτον στρατὸν ἕκαστος μετὸ ξίφος,
 εἰς τὸν γυμνὸν βραχίονα, ἐπὶ ἐνὸς καὶ μόνου βράχου
 διὰ τὴν ἰδίαν δόξαν του μόνου μάχεται.
 Εἰς ἐκεῖνον τὸν ἀνοικτὸν ὀρίζοντα· κάθε ἀνδραγαθία του,
 ἀπὸ τὸν κόσμον ὅλον θεωρεῖται·
 δὲν τοῦ τὴν κλέπτει ὁ ἀκουμβῶν τὸν ἀγκῶνά του.
 Τὸ μέγα κακὸν ὅμως δὲν εἶναι τοῦτο·
 ἕως νὰ καταντήσωμεν ἡμεῖς ἔμπειροι ὡς τοὺς Εὐρωπαϊοὺς
 θὰ διοικώμεθι ἀπὸ ἀπίστους ξένους.
 Ἐδῶ, ἐδῶ ὡς εἰς πανόραμα ὀρῶ τὸ βάραθρόν μας·
 οἱ τυχοδιώκται καὶ οἱ ἄποροι ἐδῶ θὰ εὕρουν τύχην.
 Τινὰ ἔτη Μουκτάρη· θὰ ἰδῆς ὑπουργοὶ, στρατηγοὶ καὶ
 ναύαρχοί μας, τ' ἀνδράποδα λέγω τῆς χριστιανικῆς φυλῆς,
 ῥόδα τῆς αὐτοκρατορίας μας μέλλουν νὰ ἦναι.
 Μουκτάρη, τὸ δένδρον ἃς ἐκριζώσωμεν ἐνόσω εἶναι δενδράκι·
 ὅτε αὐξηθῆ τίς δύναται νὰ τὸ ρίψῃ κάτω ;
 Μουκτάρη, τὴν πηγὴν τοῦ ποταμοῦ μετὴν παλάμην σου,
 μόνον δύνασαι νὰ φράξῃς·
 πλὴν ὅτε εἰς πέλαγος ἀνοιχθῆ τίς δύναται νὰ τὸν σταματήσῃ !
 Πίστευσέ με, φίλτατε, θέλει ἐλθεῖ ἡ ὥρα,
 καθ' ἣν τί εἴμεθα καὶ ἡμεῖς θ' ἀγνοοῦμεν·
 θὰ ρίψωμεν τὸ ἔνδυμα, τὰς συνηθείας, τὴν γλῶσσαν.
 Θὰ μᾶς μείνῃ ἴσως ὀλίγον, ὀλίγον ἢ θρησκεία . . . .
 πλὴν φρίττω νὰ σὲ τὸ εἶπῶ . . . .
 Θρησκεία διαφέρουσα τῶν πράξεών μας εἶναι·
 νὰ κωμωδῆς τὸν οὐρανὸν ἐπὶ τῆς γῆς,
 ὦ !!! ἡ αἰωνία κόλασις μας.
 ΜΟΥΚΤ. "Ὅσον καιρὸν ἂν μείνω ἐδῶ
 ἀδύνατον ὁ εἰς τὸ φρόνημα τοῦ ἄλλου νὰ ἀλλάξῃ·
 μετὰ τρεῖς ἡμέρας καλλίτερον συνομιλοῦμεν.
 (ἔταιμαζεται ν' ἀπέλθῃ.)
 ΝΟΥΡΕΔ. "Ἀπελθε, κόρεσον τὴν δεῖψάν σου ἔς τὸ αἷμα τῶν
 [ἀδελφῶν μας·
 ἀλλὰ νουθέτησον τὸν Σουλτάνον μετὸς γονεῖς
 νὰ σφάξῃ καὶ τὰ τέκνα.
 Δὲν εἶναι ὀρθὸν νὰ φονεύσῃ τὴν ἔχιδνα
 καὶ τὰ ἐχίδνια εἰς τὴν ζωὴν ν' ἀφήσῃ.

ΥΠΗΡΕ. Εἰς ἀπεσταλμένος ἐκ τῆς Ἀρσαλάνης ἐπιθυμεῖ
[νὰ σᾶς ὁμιλήσῃ.]

ΜΟΥΚΤ. Τῆς Ἀρσαλάνης! τί τάχα τρέχει;
ὡς ἔλθῃ.

ΜΟΥΣΤ. Σᾶς φέρω τὴν ἐπιστολὴν ταυτην.
(ὁ Μουκτάρης τὴν ἀναγινώσκει καὶ ἔπειτα ἐρωτᾷ.)

Ποῦ εἶναι τὸ δακτυλίδιον;

ΜΟΥΣΤ. Εἶναι τοῦτο.

ΜΟΥΚΤ. (κατ' ἰδίαν)

Εἶναι τὸ ἴδιον! . . . ψυχὴ μου Ἀρσαλάνη!

(πρὸς τὸν Νουρεδ.) Ἴδου καὶ ἡ Ἀρσαλάνη μου φροντίζει διὰ
[τὴν ζωὴν σου.

ἔστειλε τὸν εὐνοῦχον τοῦτον νὰ σέ διαφυλάξῃ.

ΝΟΥΡΕΔ. (κουνῶν τὴν κεφαλὴν του)

Προφήτα! δὲν ρίπτεις ἓνα κεραυνὸν ὅλους νὰ μᾶς κατακαύσῃ!

ΜΟΥΚΤ. (πρὸς τὸν Μουσταφᾶ κατ' ἰδίαν)

Μεῖνε ἐνταῦθα· ἀκολουθεῖ ὅλα τὰ διαβήματά του·

ἂν ἰδῆς βίαν κράξε καὶ τοὺς ἐπιλοίπους δούλους·

τὸ κλειδίον τοῦτο εἶναι τῆς μικρᾶς ἐκείνης θύρας,

μὲ αὐτὸ δύνασαι ἔς τὴν θάλασσαν νὰ ἐξέλθῃς

(πρὸς τὸν Νουρεδ.) ὑγίαινε. (φεύγει)

ΣΚΗΝΗ Δ΄.

ΝΟΥΡΕΔΙΝ καὶ ΜΟΥΣΤΑΦΑΣ.

ΝΟΥΡΕΔ. Τί δύναμαι! τί ἠμπορῶ νὰ πράξω!!

μὲ ἐφυλάκισεν ἐνταῦθα

καὶ προφασίζεσαι ὅτι ζητεῖ νὰ μὲ λυτρώσῃ...

Σὲ βλέπω, νεκρὸν σῶμα τῶν χριστιανῶν!

πληρόνου τὸ αἶμα ὅπερ ἡμεῖς χάνομεν τώρα...

(πρὸς τὸν Μουσταφᾶν)

Μαῦρε, πρὸ πόσης ὥρας ἄφησες τὸ Σεράϊ;

ΜΟΥΣΤ. Πρὸ μιᾶς, Ἐφέντημ.

ΝΟΥΡΕΔ. Καὶ ἦσαν ὅλοι εἰς τὰ ὄπλα διὰ τὴν ἐπανάστασιν

[τῶν Γεννιτζάρων;

ΜΟΥΣΤ. Μάλιστα ἐφέντιμ ὁ τακτικὸς στρατὸς, καὶ τὸ πυ-

[ροβολικὸν εὐρίσκονται ἐκεῖ·

ΝΟΥΡΕΔ. Εἰξεύρεις κατὰ πόλων θὰ κινήσουν;

ΜΟΥΣΤ. Κατὰ τῶν Γεννιτζάρων.

ΝΟΥΡΕΔ. Ὡραῖον σχέδιον! νὰ κατακόψουν ὅλους τοὺς ἀν-

[δρείους Γεννιτζάρους.

καὶ νὰ κάμουν τακτικὸν στρατὸν ἀπὸ παιδιὰ!...

ΜΟΥΣΤ. Μὲ τοῦτο τὸ κλειδίον . . . ἐξ ἐκείνης τῆς θόρας ἰδοὺ καὶ τὸ δακτυλίδιον.

ΝΟΥΡΕΔ. Ζῆσε, μαῦρε !
«Μὴ κόψῃς τὴν κεφαλὴν τοῦ ζητοῦντός σε τὴν χάριν»
λέγει τὸ Κοράνι· θὰ σὲ δέσω ὅμως νὰ μὴ φύγῃς.
(τὸν δίνει)

Μουκτάρη! ἂν ἔτι μίαν φορὰν σὲ σώσω,
θὰ μ' ἀκολουθήσῃς νὰ σώσωμεν τοὺς Γεννιτζάρους.
(φεύγει.)

— — —
ΣΚΗΝΗ Β΄.

Ὁ κῆπος τοῦ Σεραίου. Τὸ ὑαλίον κήσκιον· ἡ θάλασσα· πήδακες.
Αἱ Σουλτάνας, αἱ Ὀδαλίκαι, στεφανόουν με ρόδα τὸν Κισλάραιαν. Ἄλ-
λαι κρέμονται εἰς τὸν λαμὴν του· ἄλλαι περιτυλίσσουν τὴν μέσην του με τοὺς
βραχίονάς του, καὶ ἄλλαι χαιδεύουν τὸν ἰκανὸν πόνυρά του.

Οἱ λοιποὶ εὐνοῦχοι κάθονται εἰς τὸ βῆθος τῆς σκηνῆς· μ' ἐσταυρωμένους πό-
δας, καπνίζοντες τὰς καπνοσύριγγας καὶ νωργιλέδες του. *

εἶναι αὐγὴ καὶ ἡ ἀνατολὴ σχεδὸν τοῦ ἡλίου.

* Ἡ Ἄρσαλάνη κάθεται μόνη συλλογισμένη ὑπὸ ἓν δένδρον.

ΚΙΣΛΑΡΑΓΑΣ. Τί εἶναι ; τί εἶναι ἡ χαρὰ αὕτη ;

ΣΟΥΛΤ. Δὲν ἔμαθες νὰ νέα Κισλάραια ;

ΚΙΣΛ. Ὅχι ! ! . . .

ΣΟΥΛ. Ὁ Σουλτάνος κατασρέφει σήμερον τοὺς Γεννιτζάρους.

ΚΙΣΛ. Καὶ χαίρεσθαι διότι θὰ χυθῆ τόσον αἷμα !

ΣΟΥΛ. Λυπούμεθα πολὺ· (εἴρωνικῶς) πλὴν τί εὐτυχία διὰ
[τὰ χαρέμια !

ΚΙΣΛ. Εὐτυχία ! . . . . δὲν καταλαμβάνω ! . . . εἰς τί σεῖς
[θὰ ὠφεληθῆτε ;
(ὄλαι ὀμοῦ)

Χα ! χα ! χα ! Ὁ Πατισὰχ θὰ εἰσάξῃ τὸν Εὐρωπαϊσμὸν, Κι-
[σλάραια ! δὲν τὸ καταλαμβάνεις ;

ΚΙΣΛ. Τί . . . τὸν Εὐρωπαϊσμὸν ! !

ΣΟΥΛ. Δὲν θὰ μᾶς φυλάττετε πλέον
ὑμεῖς τὰ μαῦρα διαμαντάκια.

ΚΙΣΛ. Πῶς ; . . . .

ΣΟΥΛ. Εἰς τὴν Εὐρώπην αἱ γυναῖκες, Κισλάραια,
περιπατοῦν χωρὶς γιασεμάκια.

ΚΙΣΛ. Χωρὶς γιασεμάκια !

ΣΟΥΛ. Εἰς τὴν Εὐρώπην κάθε γυνὴ ἔχει τὸν κοιτῶνά της·
κανένας εὐνοῦχος δὲν τὴν φυλάττη.

ΚΙΣΛ. Τὰς ἔχω ὅλας διὰ τὴν κόλασιν.

ΣΟΥΛ. Χα ! χα ! . . . ζοῦν ὅμως τώρα ἔς τὸν παράδεισον.
Κάθε γυναῖκα ἔχει τὸν ἄνδρα της,
καὶ ὄχι πολλὰ ἕνα μόνον,

ΚΙΣΛ. (μὲ βραδύτητα) Τόσον χειρότερα διὰ τὰς γυναῖκας !

ΣΟΥΛ. Διατί ;

ΚΙΣΛ. Διατί ; ... διατί ; ὅταν ἡ αὐτὴ γυνὴ ἀδιακόπως εὐρίσκεται ἐνώπιον τοῦ ἀνδρός· θὰ συμμερίζεται καμμία φορὰ ταῖς ξυλταῖς ὅπου δίδει εἰς τοὺς δούλους του.

ΣΟΥΛ. Εἰς τὴν Εὐρώπην δὲν ἔχει ξυλταῖς οὔτε διὰ τοὺς δούλους, Κισλάραρα.

ΚΙΣΛ. (μὲ δυσαρέσκειαν) Ὡραία λοιπὸν εἶναι ἡ διαφορὰ ἐκεῖ μεταξὺ δούλου καὶ αὐθέντου.

ΣΟΥΛ. Ὑστερον ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας κάθε μία θὰ ἔχη τὸν
[ἄνδρα της,
θὰ πέρνωμεν ὁμοῦ τὸ πρῶτ' τὸν καφέ, ἔπειτα θὰ γευματίζωμεν,
θὰ πηγαίνωμεν εἰς τὸν περίπατον, εἰς τὰς διασκεδάσεις,
μὲ τὸ βράτζο ....

ΜΙΑ ΑΛΛΗ. Εἰξεύρεις τί εἶναι βράτζο, Κισλάραρα :
νὰ, θὰ περνῶ τὸν βραχίονά μου ἔς τὸν βραχίονά σου
καὶ θὰ περιπατοῦμεν.

(Κάνει τὸ ἀντίστροφον, θέτει τοῦ Κισλάραρα τὸν βραχίονα εἰς τὸ ἰδικόν
της καὶ τὸν σύρει· αἱ ἄλλαι τὸν ὠθοῦν ἀπὸ τὰ ὀπισθεν.)

ΚΙΣΛ. Νὰ ἦκουε ὁ Θεὸς τὰς Κουρούνας,
σῦκα δὲν ἤθελαν νὰ μείνουν ἔς ταῖς συκταῖς.

ΣΟΥΛ. Τί εὐτυχία ! Κισλάραρα !

Κάθε μία θὰ ἔχη τὸν οἶκον της,
θὰ ἔρχεται ὁ ἄνδρας σου τὸ βράδν, μόνη σου θὰ τὸν φιλῆς,
καμμίαν ἄλλην δὲν θὰ φοβῆσαι
ν' ἀγγίξῃ οὔτε ἔν του κομματάκι.

Θὰ σέ φέρνῃ τὰ χαρτιά ἐκεῖνα ποῦ τὰ λέγουν ἴφημερίδες.

Θὰ σοῦ διαβάξῃ ὅλα τὰ νέα ....

θὰ σέ μάθῃ καὶ ἴσένα νὰ διαβάξῃς.

ΚΙΣΛ. Ὡστε νὰ μάθουν οἱ ἄνδρες σας νὰ διαβάξουν
θὰ γεράσητε ... δὲν θὰ προφθάσουν οὔτε τὰ παιδιὰ σας νὰ ἴ
[δοῦν αὐτὰ τὰ παραμύθια.

ΣΟΥΛ. Καὶ ἐτρελλάθημεν νὰ νυμφευθῶμεν Τούρκους ;
Μπά· ὅλοι οἱ Εὐρωπαῖοι θὰ τρέξουν νὰ μᾶς ζητήσουν.

ΚΙΣΛ. (πιάνων μὲ τὰς δύο χεῖρας τὸ σαρίκιόν τοι)

Βαῖ, βαῖ ... πῶς ; νὰ νυμφευθῆτε Γκιαουράδες ;

ΣΟΥΛ. Εἶναι οἱ καλλίτεροι ἄνδρες τοῦ κόσμου.

ΚΙΣΛ. (καθ' ἑαυτὸν) Ἡ γυνὴ ὁμοιάζει ἄνθρακα,
ὅταν τὸν ἐγγίξῃς ἀναμμένον σέ καίει,
ὅταν τὸν ἐγγίξῃς σβεστὸν σέ μούτζαλόνει.

ΜΙΑ ΣΟΥΛ. Ἐγὼ θὰ ἴπανδρευθῶ ἓνα Γάλλον,
ἔχουν τὰ χαίρια των πάντα εἰς τ' ἄσπρα ἐκεῖνα πετζία,
ποῦ ὀνομάζουν γάντια·
τὰ ποπούτζια των ἄστράπτουν,

τὸ σῶμα των εἶναι κυρτὸν ἐμπρὸς εἰς τὰς κυρίας,
ὡς τὰ καλὰ ἄλογα ποῦ χαμηλόνουν τὴν ῥάχην ἔς τὸν ἰππέα.
Σὰν σκυλάκι σὲ θεωρεῖ ἔς τὰ ἴματα καὶ εἶναι ἕτοιμος νὰ δώσῃ,
ὄ,τι τοῦ ζητήσης.

Εἶναι τόσοσιν καθαροί . . . .

ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΣΟΥΛ. Στάσου, ζάσου δὲν εἶναι τόσοσιν καθαροί·
ἤκουσα νὰ λέγουν πῶς δὲν ἀλλάζουν τόσοσιν συχνὰ,
καὶ πῶς, διὰ δέκα μέρας τὸ πρόσωπόν των δὲν βλέπει τὸ
[σαποῦνι.

ΜΙΑ ΑΛΛΗ. Οἱ Ἴταλοὶ εἶναι καλλιτεροί, τραγωδοῦν τόσοσιν
[γλυκά.

ΑΛΛΗ. Εἶναι οἱ πρῶτοι ψεῦτες τοῦ κόσμου.

ΜΙΑ ΑΛΛΗ. Οἱ Γερμανοί.

ΑΛΛΗ Εἶναι βρασμένα, ἀνάλατα κολοκύθια.

ΑΛΛΗ. Οἱ Ῥώσοι.

ΑΛΛΗ. Χα! χα! νὰ σὲ παίξουν ἔς τὰ χαρτιὰ εἰς μίαν μό-
[νὴν νύκτα.

ΑΛΛΗ. Οἱ Ἄγγλοι εἶναι οἱ καλλίτεροι ἄνδρες.

ΟΛΑΙ ΟΜΟΥ. Ναί! ναί! διότι μᾶς ὁμοιάζουν.

ΜΙΑ ΣΟΥΛ. Τρώντι, ὅταν ἔρχωνται ἔς τὰ μέρη μας,
βλέπουν ἡμᾶς νὰ φοροῦμεν φέσι, καὶ κόκκινα παπούτζια,
ἀμέσως καὶ αὐτοὶ φοροῦν φέσι καὶ κόκκινα παπούτζια·
ὅπου καὶ ἂν ὑπάγουν, πέρνουν μαζύ των καὶ τὴν γυναικά των
ποτὲ δὲν τὴν ἀφίνουν . . . , ἔπειτα μᾶς γνωρίζουν καὶ καλλίτερα
[ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Κύτταξε ἅμα ξεμβαρκαρισθῆ ὁ Ἄγγλος ἀμέσως κάθεται καὶ
[μᾶς ζωγραφίζει·

ἔχουν ἓνα μικρὸ βιβλιαρακι καὶ ὄ,τι ἰδοῦν ἀμέσως τὸ γράφουν·
ὁ δούλος τοῦ ξενοδοχείου πάντοτε ἀπ' ὀπίσω των εἶναι διὰ νὰ
[τοὺς τὰ ἐξηγεῖ·

βλέπει π. χ. ἓνα Δερβίση μὲ γυμνὰ ποδάρια, ἐρωτᾷ·
παλλικάρι (waiter) ποῖος εἶναι οὗτος; . . . τὸ γράφει,
ἓν σκύλους νὰ μαλόνουν . . . παλλικαρι τί ζῶα εἶναι ταῦτα.
Σκύλοι ἀφέντι . . . τὸ γράφει.

Ὅλοι ἔχουν τὸ δικαίωμα ἅμα ταξειδεύουν ἔς τὰ μέρη μας,
νὰ ὀνομάζωνται Λόρδοι, ἅς ἦναι καὶ παπουτζίδες εἰς Ἀγγλίαν.

ΚΙΣΛ. (παίξων τὸ κομβολόγιόν του)

Α! καὶ νὰ ἦτο ὁ Σουλτάνος ἐδῶ νὰ σᾶς ἀκούσῃ.

ΣΟΥΛ. Θὰ πηγαίνωμεν εἰς τὰ θέατρα, Κισλάραγα, εἰς τοὺς
[χορούς.

Θὰ χορευωμεν βάλς . . . εἰξεύρεις, Κισλαραγα, τί εἶναι βάλς.
Νά! ὁ ἄνδρας ἀγγαλιάζει φανερὰ τὴν γυναικα ἔμπρὸς ἔς τὸν
[κόσμο·

καὶ τὴν σπροχνεὶ εἰς ὄλαις ταῖς γωνιαῖς . . . ἰδοὺ πῶς!

(Ὅλοι ρίπτουνται εἰς τὴν τράχηλόν του καὶ θέλουν νὰ τοῦ δεῖξουν.)

ΚΙΣΛ. (φωνάζων τούς ἄλλους εὐνούχους.)

Ἄχμετ, Φερχὰτ, Σελίμ . . . .

(Οἱ εὐνούχοι ἔρχονται ν' ἀπαλλάξουν τὸν Κισλάρα καὶ ἕκαστος πιανόμενος μὲ μίαν Σουλτάναν σχηματίζουν ἓνα τουρκικὸν χορὸν. Ἀκολουθῶς ἐξαπλώνονται ὅλοι εἰς τὴν χλόην.)

(Ἡ Ἄρσαλὴν ἐγείρεται τῆς θέσεώς της καὶ προχωρεῖ πρὸς τὴν σκηνήν.)

ΑΡΣΑΛ. Πρὶν τῆς αὐγῆς δὲν ἤμην εἰς τοιαύτην ἀνησυχίαν!
(κατ' ἰδίαν)

ὦ! ἦλιε, αἱ ἀκτῖναι σου βέλη σκληρὰ τῶρα δι' ἐμέ εἶναι.

Ποῦ εἶσαι Μουκτάρη; ποῦ εἶναι ἡ ὑπόσχεσίς σου;

Μὲ ἠπάτησεν . . . μήπως τοῦ συνέβη δυστύχημα τι

καὶ αὕτη ἡ Ζάρα κατέβη ἔς τὸ ὑπόγειον καὶ ἀκόμη νὰ μὴ ἐπι-
[στρέψη!]

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

(Εἷς μαῦρος εὐνούχος εἰσέρχεται καὶ φέρει τὴν εἰδησίην πρὸς τὸν Κισλάρα γαν, ὅτι ὁ Σουλτάνος ἔρχεται. Οἱ εὐνούχοι ὅλοι σύρουν τότε τὰ ξίφη των καὶ φωνάζουν τὴν λέξιν ΛΑΒΕΤ σύμβολον ὅτι πᾶς θνητός, ὅστις εὐρίσκεται εἰς τὸν κήπον πρέπει νὰ ἐξέλθῃ ἀμέσως, ἄλλως, ἂν τὸν ἀνακαλύψουν τὸν φονεύουν. Αἱ Σουλτάναι καὶ λοιπαὶ γυναῖκες σχηματίζουν ἡμισέλιον, ὃ δὲ Κισλάρα γας ὅτε ὁ μέγας δεσπότης ἐμφανισθῆ, προσκυνῶν ἀναχωρεῖ.)

ΣΟΥΛ. Πρὶν κατὰ τῶν Γενιτζάρων κινήσω ἦλθα,
μίαν στιγμὴν νὰ σᾶς ἰδῶ Σουλτάναι

μὴ φοβηθῆτε παντελῶς διὰ τὴν καταστροφὴν των

ἐξ αὐτῆς κρέματα ἢ πρόοδος τῶν Μουσουλμάνων.

Ἀπόψε διὰ πρώτην φοράν ἡ πόλις θὰ κοιμηθῆ ἡσυχῶς.

Οἱ πιστολισμοί των δὲν θέλουν ταραξοῦ πλέον τὸν ὕπνον τῶν
[κατοίκων.]

Τὴν ἐπιτυχίαν σχεδὸν ὀρῶ βεβαίαν ὄθεν

πρὶν σᾶς ἀποχαιρετήσω ἦλθα τὸ μανδύλιον νὰ ρίψω

(Κρατῶν χρυσοκέντητον μανδύλιον διατρέχει ὅλας τὰς Σουλτάννας· εἰς ὅποιαν τὸ ρίψει εἶναι σημεῖον, ὅτι θελεῖ ἀπέλθῃ εἰς τὴν κλίνην της νὰ κοιμηθῆ τὸ ἔσπερος ἐκεῖνο. Ὅλοι μειδιῶσιν, καὶ κάμνουν χιλίους ἐλκυστικὸς ἀκκισμοὺς ἐκάστη. Ὁ Σουλτάνος ἰσχύμενος ἐνώπιον τῆς Ἄρσαλῆς.)

Ὡχρὸν τοῦ κήπου μου ῥόδον

δὲν ἐνθυμοῦμαι ποτὲ νὰ σὲ ὠσφράνθην

τάχα ἢ γλυκεῖά σου μελαγχολία

εἶναι διότι ποτὲ δὲν ἠξιώθης τοῦτο τὸ μανδύλι;

ΑΡΣΑ. Προφῆτα! ἂν τὸ ρίψῃ εἰς ἐμέ! . οὐρανὲ ἀπάλλαξέ με.

ΣΟΥΛ. Τὸ χαμήλωμα τῶν βλεμμάτων σου,

ἢ ταραχὴ τῶν παρειῶν σου,

τὴν ἡδονὴν καὶ τὴν σεμνότητα συνάμα ἀναγγέλουν

τὸ θλιβερόν σου μειδίαμα ὡς πόμα ζακχάρινον ποτίζει τὴν
[καρδίαν μου;

ἓνας σου μόνος λόγος καὶ γίνεσαι ἢ εὐνοϊκὴ μου.

ΑΡΣΑΛ. Ὁ Προφήτης γνωρίζει τὴν καρδίαν μου μέγιστε
[δεσπότα.

ΣΟΥΛ. Συστέλεσαι ἐνώπιον τῶν ἄλλων διὰ τὴν ἀνοιξῆς·
καταλαμβάνω . . . με ἄρκει . . . λάβε τὸ μανδύλι.

(ἀναχωρεῖ)

(Αἱ ἐπιλοιπαι προσκηνοῦσι τὴν Ἀρσαλάνην ὡς Σουλτάνου σύζυγον, τὴν συγχαίρονται καὶ ψάλλουσι πρὸς αὐτὴν ἑρωτικὸν σύμφωνον ᾄσμα.)

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ Β'. ΠΛΑΞΕΩΣ.

ΠΡΑΞΙΣ Γ'.

ΣΚΗΝΗ Α'.

(Ἡ Σκηνὴ παριστάνει τὴν θάλασσαν καὶ ἐν μέρος τῆς πόλεως· ὁ ἥλιος μόλις ἀνατέλλει· ὁ Μουκτάρης μ' ἐν καίκιον διαπερᾶ περι τὴν αὐγὴν ἀπὸ τὸ ἐν εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς σκηνῆς, τραγουδῶν τὸ ἀκόλουθον ᾄσμα δύς.)

Δὲν εἶν' οἱ ζέφυροι τοῦ Βογαζιοῦ, οὔτε τῆς Προποντίδος
ἄλλ' εἶν' ἡ λάβρα στεναγμῶν, ἡ ὄθησις ἐλπίδος.

Ὅπου φέρουν τὸ καῖκι μου, ὡς ἀετοῦ μασχάλας,

ἔς τῆς ἠρωϊκῆς σουλτάνας μου τὰς τριφεράς ἀγκάλας.

(ἀναχωρεῖ.)

ΣΚΗΝΗ Β'.

(Ὁ κοιτῶν τῆς Ἀρσαλάνης, συσκευασμένος κορυφώτατα· εἰς τὸ βάθος του φαίνεται ἡ ὑμέναιος κλίνη μὲ τέσσαρας δάδας. Δύο μεγάλα ἀγγεῖα ἀναδίδονται ἀρωματικούς καπνοὺς δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τῆς κλίνης ἵστανται. Ἡ Ἀρσαλάνη, ἐνδεδυμένη μεγαλοπρεπῶς, ἔχουσα τὴν κεφαλὴν ἐστολισμένην με μαργαρίτας καὶ ἀδάμαντας, ἵσταται περιμένουσα.)

ΑΡΣΑΛ. Ἄς εἶπω, ὅτι τὸ μανδύλιον τοῦτο μ' ἐδόθη διὰ τὴν
[σπογγίζω τὰ δάκρυά μου.

Μουκτάρη σὲ ἔχασα... τί μὲ μέλλει,

ἂν ὅλα τὰ βασίλεια ἔς τοὺς πόδας μου ἀθροίσουν;

Ὅχι δὲν εἶναι οὕτως ἄλλοῦ τῆς γυναικὸς ἢ τύχης

ὅταν ἔς τὸν κόσμον ὁ πονῶν, ἐλεύθερα στενάξῃ,

ἐδῶ ἐνδύεται, μὲ λύθους καὶ χρυσία

καὶ χρησιμεύσῃ τοῦ δεσπότη του ἐφήμερος φιλία.

Πλὴν ἡ Ζάρα... κατέβη ἐκεῖ κ' αὐτὴ καὶ μὴ γυρίσῃ! !

Εἶναι μεσημβρία! . . . Ἡ ἐλλειψίς τοῦ Μουκτάρη

ἔς τὸ Σεράϊον κρότον πολὺν ἤρχισε καὶ κάμνη . . .

Ἐγὼ ἡ ἰδία θὰ ὑπάγω καὶ τὸν ζητήσω . . .

(ρίπτει τὸ χρυσοῦν ἐπανωφόριον τῆς.)

Σᾶς χαρίζω,

μεγαλεῖα, εἰς τὰς

τόσας ἄλλας, αἵτινες σᾶς ζηλεύουν . . . δᾶς τοῦ βεβιασμένου
[μου ὑμεναίου]

φέξε, χύσε τὴν λάμψιν σου νὰ εὔρω τὸν Μουκτάρην.

(Λαμβάνει μίαν τῶν δᾶδων καὶ ἐν χαρτζάριον, ὅπερ κεῖται ἐπὶ τραπέζης, διςάζουσα.)

Ἵπάγω . . . τίποτε δὲν φοβοῦμαι . . . ἴσταται ὀλίγον;

ἂν ὁμως δὲν ἦλθε ἔς τὸ ὑπόγειον ὁ Μουκτάρης! . . .

ἢ ἀπουσία μου θὰ μ' ἐνοχοποιήσῃ . . . μὲ εἶναι ἀδύνατον πλέον
νὰ ἐπιστρέψω ἐνταῦθά! . . . ναί! . . . ἐγὼ καὶ ἡ Ζάρα τότε

[φεύγωμεν.

ἄς διατρέξωμεν τὸν κόσμον ὅλον

νὰ εὔρωμεν τὸν Μουκτάρην.

(Ἐξέρχεται μὲ τὴν δᾶδα, τὸ ἐγγχειρίδιον καὶ ἄνευ ἐπανωφορίου.)

ΣΚΗΝΗ Γ'.

(Ἡ Σκηνὴ παρουσιάζει ἐν ὑπόγειον σκοτεινὸν, μὲ θόλους καὶ τετραγώνους στήλας. Εἶναι ἐστρωμένον με ἄμμον καὶ θαλάσσια φύκια. Εἰς τὸ βάθος τοῦ φάνεται ἡ θύρα, δι' ἧς μέλλει νὰ εἰσέλθῃ ὁ Μουκτάρης· ἐντος τοῦ ὑπογείου εἶναι διάφορα καίκια τοῦ Σιραίου.)

Ἡ Ζάρα εἶναι ἐνδεδυμένη ὡς ἀνὴρ, δηλ. ὡς πρίγκηψ Ἄρκψ· βαδίζει μὲ χεῖρας ἐστακρωμέναις· ἀποθέτει χαμαὶ ἐν μικρὸν φανάριον.

Ἀπὸ τοῦ γῆν ἀντὶ τοῦ ὀνόματος Ζάρα θέλομεν μεταχειρίζεσθαι τὸ ἀληθὲς ὄνομά του Καλέδ.)

ΚΑΛΕΔ. Ὅποια σιγὴ ἐνταῦθα βασιλεύει!

Καὶ τῶν βημάτων ὁ ἦχος χάνεται εἰς τὰ ὑγρά φύκια
νομίζω ὅτι περιπατῶ ἐπὶ σκολίκων ζώντων.

Μ' ὅλον τὸ ψῦχος τῶν λουόντων τὴν κεφαλὴν μου θόλων.

μ' ὅλον τὸ ψῦχος ὅπου τὸ ἔδαφος τὰ γόνη μου ποτίζει·

ὁ πυρετὸς τοῦ στήθους μου οὐδόλως ἠλατώθη.

Καὶ σεῖς αἰμοβόροι κώνοπες, οἱ εἰς τὰ σκοτεινὰ πετῶντες,
έτοιμασθεῖτε διὰ τὴν βορὰν, ἣν θέλω σᾶς προσφέρει.

Ἄμα φθάσης, Μουκτάρη, ὡς πάνθηρ ἐπὶ τῶν νότων σου θὰ πέσω.
δὲν θὰ ρογχίσω εἰμὴ ὅταν σὲ ἰδῶ ἀσφαλῶς ὑπὸ τοὺς ὄνυχάς μου.

ὦ χαρά! θὰ σβέσω διὰ μιᾶς ἐκδίκησιν, καὶ ἔρωτα λυσσῶντα.

Τί ἡδονὴν θὰ αισθανθῶ, τὸ σῶμα του σπαράττων,

Τὰ πάντα ἦλθαν κατ' εὐχὴν . . . ὄχι,

τὸν Μουσταφᾶ δὲν ἔπρεπε νὰ πέμψω ἔς τὸν Μουκτάρην,

ἔπρεπε νὰ τὸν κρατήσω νὰ μὲ βοηθήσῃ.

Δύστινος Ἀρσαλάνη! Θὰ κλαύσης, θὰ στενάξῃς, ὦ πόσον σὲ
[λυποῦμαι!

Πλὴν τί πταίω . . . σὺ ἠναψας τοῦ στήθους μου τὸν ἐφιάλτην.

Θὰ τὸν λησμονήσης τέλος τὸν Μουκτάρην.

Θὰ σὲ ὀδηγήσω εἰς τὰς ἐξοχὰς τῆς φίλης Ἀραβίας

ὦ χαρά! ναί! θὰ ἔλθῃ καὶ ἡ σειρὰ μου ἐκεῖ σφοδρὰ νὰ μ' ἀ-
[γαπήσης.

Δὲν θὰ ἔχῃς ἄλλον ἄνθρωπον ἢ ἐμὲ μόνον.
Ναὶ ! ἐγὼ, σὺ κ' ἢ ἔρημος κ' ὁ χρόνος·
ὁ ἔρωσ σου σφοδρότερος θὰ ἐγερθεῖ ἢ ὅτι ἦτο διὰ τὸν Μουκτάρην.
Παύσατε, παύσατε γλυκεῖς μου λογισμοὶ, ἔχω ἀνάγκην μᾶλ.
[Λοὺ μελανῶν διὰ τὸ μέλαν σχέδιόν μου.
(Κάθεται χαμαὶ καὶ κρύπτει τὴν κεφαλὴν εἰς τὰς δύο χεῖράς του.)

ΣΚΗΝΗ Δ'.

(Ἦ λέμβος τοῦ Μουκτάρη προτορμίζεται ἔξω τῆς θύρας τοῦ ὑπογείου.)
ΜΟΥΚΤ. Ἴδου τέλος ἐγὼ εἰς τὸ Σεράϊ·
ταχέως ἐξετέλεσα τὸ σχέδιόν μου,
δύο λεπτά, ψυχὴ μου Ἀρσαλάνη, καὶ εἶμαι ἔς τὰ γόνατά σου
τὰ χεῖλη μου ἔς τὰ χεῖλη σου ἀμέσως θὰ κολλήσω.

(σφυρίζει τρίς.)

ΚΑΛΕΔ. Ἄ !... ὄχι ποτὲ πλέον δὲν θὰ τὰ κολλήσῃς
(σύρει τὸ ἐγγχειρίδιον καὶ σφυρίζει)
θερμαίνομαι... ῥιγῶ... τώρα πρέπει νὰ τελειώσω...

Εἶλθες Μουκτάρη;

ΜΟΥΚΤ. Εἶσαι σὺ Ζάρα;... ἄνοιξε.

ΚΑΛΕΔ. Ἀνυπομόνως Κύριε σὲ περιμένω.

(ἀνοίγει τὴν θύραν καὶ μόλις ὀλίγον προχωρῆ τὸν πληγώνει πολλάκις.)

ΜΟΥΚΤ. Ἄχ!... προδοσία...

(πίπτει)

ΚΑΛΕΔ. (θεωρῶν αὐτὸν ἀρκετὴν ὥραν ἀγρίως)

Ἄπέθανες ἢ ζῆς ἀκόμη;

(θέτει τὴν παλάμην εἰς τὸ στήθος.)

Εἶσαι θερμός... ὀλίγον κατ' ὀλίγον θὰ παγώσῃς·
ὦ ἡδονή!! Ἄν οἱ ἄγγελοι ἐπὶ τῶν πτερύγων τῶν μὲ ἀνυψοῦσιν,
δὲν ἠθελα ἀγαλίασιν μεγαλητέραν αἰσθανθῆ.

Τὸ ἔργον ἐτελείωσεν ἄνευ μεγάλου κόπου,

τώρα περιμένω τὴν Ἀρσαλάνην·

θὰ τὴν πείσω νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ ἐκτὸς τοῦ Σερατοῦ!...

Ἡ ἡμέρα εἶναι κατάλληλος ἢ πόλις ὅλη εὐρίσκεται ἔς τὰς
[φλόγας.

Ποῖος θὰ τρέξῃ πρὸς καταδίωξιν μας;

(Πλησιάζει καὶ κλείει τὴν θύραν τοῦ ὑπογείου.)

Ἄς τὴν κλείσω οὐδεὶς νὰ μὴν εἰσέλθῃ·

τώρα θὰ σὲ θάψω, ὦ Μουκτάρη·

(τὸν σκεπάζει μὲ φύκι.)

τὸ πρόσωπόν του νὰ βλέπῃ πρὸς ἀνατολάς·

ὁ Μουνκίρ, καὶ Νανκίρ, τὰ δύο πνεύματα τοῦ σκότους

εἶθε νὰ ἔλθουν πρὸς βοήθειάν σου. (ἀγρίως γελῶν)

Ποῦ νὰ ἐγνώριζες, ὦ δυστυχῆ, ὅτι ἡ Ζάρα,

ἦτο ὁ ἀντεραστής σου.

(Κάθεται περιμένων ἀκολούθως)

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΑΡΣΑΛΑΝΗ και ΚΑΛΕΔ.

ΑΡΣΑΛ. Ζάρα.

ΚΑΛΕΔ. Τίς με κράζει !... Προφήτα ! ἔρχεται ἡ Ἀρσαλάνη
Ἡ ἡχώ τῶν θόλων ἀντηχεῖ ἀγρία τὴν φωνήν της.
κρατεῖ δάδα, καὶ ἓνα γιαταγάκι

Εἶθε ! νὰ φέρω εἰς πέρας τὸν σκοπὸν μου.

ΑΡΣΑΛ. Ζάρα ! Ζάρα !

ΚΑΛΕΔ. Ἐδῶ, ἐδῶ, Κυρία.

ΑΡΣΑΛ. Δὲν εἶλθεν ὁ Μουκτάρης ;

ΚΑΛΕΔ. Ἐπάγωσα νὰ τὸν περιμένω.

ΑΡΣΑΛ. Πῶς !... εἶσαι ὡς ἀνὴρ ἐνδεδυμένη ;

ΚΑΛΕΔ. Ἐσυλλογίσθην ὅτι πιθανὸν νὰ καταβῆ καὶ ἄλλος
[τις ἐνταῦθα

ἤθελε μ' εὐρῆ με τὸν Μουκτάρη.....

ἠδύνατο νὰ συλλάβῃ ἀτόπους ὑποψίας.....

ΑΡΣΑΛ. Ὅλα τὰ προβλέπεις πίστῆ μου φίλη !... ἔχω ἀ-
[νάγκην νὰ ἀνακνεύσω

ὁποῖον φόβον δὲν ἐδοκίμασα ἕως νὰ καταβῶ ἐνταῦθα.

Δάβε τὸ ξίφος μου.

Ἄν δὲν φανῆ εἰς ὀλίγα λεπτὰ ὁ Μουκτάρης

ἄς φύγωμεν ἐκ τοῦ Σεραίου, ὦ Ζάρα.

ΚΑΛΕΔ. (καθ' ἑαυτὸν)

Ὡ καταράκται ἡδονῶν ὅλοι διὰ μιᾶς ἔς τὴν κεφαλὴν μου!

(πρὸς τὴν Ἀρσαλάνην)

Νὰ φύγωμεν ἐκ τοῦ Σεραίου ! !

ΑΡΣΑΛ. Δὲν εἶμπορῶ πλέον εἰς τὸ Χαρέμιον νὰ ἐπιστρέψω.

ΚΑΛΕΔ. Διατί ;

ΑΡΣΑΛ. Κύτταξε·

(δεικνύει τὸ μανδύλιον τοῦ Σουλτάνου.)

Ἐδόθη πρὸς ἐμὲ σήμερον·

ἡ δᾶδα αὕτη εἶναι τῆς νυμφικῆς μου κλίνης, ... ὅλα τὰ ἐγκα-
[τέλειψα

θέλω μόνον νὰ δράμω νὰ εὕρω τὸν Μουκτάρην.

ΚΑΛΕΔ. Τὴν προδοσίαν του φεῦ ! ἐπερίμενα· κάθε στιγ-
[μὴν νὰ ἴδω.

Κυρία, ἦτο Γεννίτζαρης· ὁ ἔρωσ του ἦτο μόνον τὸ ξίφος

καὶ σήμερον εἶναι ἡ ἡμέρα καθ' ἣν θὰ τὸ δοξάσῃ·

φοβοῦμαι μάλιστα ὅτι ἐπρόδοσε τὸν ἴδιον Σουλτάνον·

ἂν ἦναι οὕτω οἱ Γεννίτζαροι θὰ ἔλθουν ἔς τὸ Σεράι.

Τότε καὶ ὁ Σουλτάνος, διὰ τοῦ ὑπογείου τούτου θὰ καταβῆ νὰ
[φύγῃ

ἔλθετε νὰ φύγωμεν, νὰ φύγωμεν, Κυρία.

ΑΡΣΑΛ. Όχι ακόμη Ζάρα
μήν ουιλείς οὔτω κατὰ τοῦ Μουκτάρη
ἢ ἀπόστασις ἐκ τοῦ Ξύργου του ἕως ἐδῶ εἶναι μεγάλη
ὁ Μουκτάρης Ζάρα, δὲν εἶναι Γεννίτζαρης
ἦτο εἰς τὴν Εὐρώπην. Οἱ τρόποι του, οἱ λόγοι του
ἢ καρδία του, ὅλα εἶναι ἐξευγενισμένα.

ΚΑΛΕΔ. Τίποτε . . .

τὸ λυκίσιον Κυρία πάντοτε θὰ γίνῃ λύκος,
ἄς κρίνωμεν ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν μας
ποῖος πωλεῖ πατρίδα καὶ θρησκείαν, διὰ τὸν ἔραξήν του ;
Δὲν εἰσθε πλησίον του, σᾶς ἐλησμόνησε
τοιούτοι εἶναι οἱ ἄνδρες·

ὅταν εὐρίσκονται πλησίον μας,
ἢ καρδιά των γίνεταί γυναικεία·
ράπτουν κεντοῦν κάμνουν τὰ πάντα διὰ ν' ἀρέσουν
ἐν δάκρυ μας ἀρκεῖ νὰ τοὺς ὀσμύση
πλὴν ἔφυγαν ἄπαξ τοῦ κόσμου ὅλου οἱ βρόχοι
ἀδύνατον νὰ τοὺς συλλάβουν.

Ὁ Μουκτάρης Κυρία ἔφυγε, εἶθε νὰ ἀπατώμαι.

ἢ γλώσσα μου τὸ ἐννοῶ πικρῶς σᾶς ἐρεθίζει·
πλὴν νὰ ψευσθῶ ὅτε ὁ κινδύνος εἶναι ἄνω τῆς κεφαλῆς μας ;

Κυρία σπεύσετε ν' ἀφίσωμεν τοῦτο τὸ Σεράϊ.

Ἄν ὁ Μουκτάρης εἶναι καθ' ὁδὸν θέλομεν τὸν ἀπαντήσῃ
ἂν ἀληθῶς ἔφυγεν μόνον ἐκτὸς τοῦ Σεραίου πάλιν θὰ τὸν εὐρήτε.

Ἡ ἡμέρα εἶναι κατάλληλος, παρήλθεν ἢ μεσημβρία,
κάθε λεπτὸν ὅπου χάνομεν, ὄσον ἀδαμάντινον ἀξίζει.

ΑΡΣΑΛ. Δίκαιον ἔχεις Ζάρα . . . τὸ ὑπόγειον σύεται ἀπὸ
[βοῆν,

Ἡ Σταμποῦλ πυρπολεῖται . . . ἄς φύγωμεν.

ΚΑΛΕΔ. (καθ' ἑαυτὸν)

Τρέμω ἀπὸ χαράν . . . μετὰ μίαν ὄραν εἶναι ἰδική μου.
(πρὸς τὴν Ἀρσαλίαν.) Ἐπάγω νὰ σύρω τὴν λέμβον.
(ἀνοίγει τὴν θύραν τοῦ ὑπομείου καὶ ἐξέρχεται νὰ ἐπιβλέψῃ τὴν ἰάμβον)
(ὁ Μουκτάρης ἄσφραξ ἀναστενάζει.)

ΑΡΣΑΛ. Θεέ μου ! ποῖος εἶναι ἐδῶ ; . . . Ζάρα Ζάρα.

ΜΟΥΚΤ. (σύων τοὺς πόδας του ἀσθενῶς προφέρει)

Ἄρσαλίανη ! . . .

ΑΡΣΑΛ. Ποῖος με κράζει ; . . . εἶναι ἢ φωνὴ τοῦ Μουκτάρη ! !
(καρδιόλησσε τὴν θύρα πλασιάζει)

Ἄ ! εἶναι φονευμένος !

ΚΑΛΕΔ. (ὅτε τὴν λεφόλον ἐκ τῆς θύρας ἐντὸς τοῦ ὑπομείου.)

Τί εἶναι ! . . . (καθ' ἑαυτὸν) μήπως ζῆ ακόμη !

Κυρία ἔλθετε ἢ λέμβος εἶναι ἐτοίμη.

ΑΡΣΑΛ. (ράπτουσα τὰ πόδια ἀπὸ το πρῆσωπον καὶ θεωρῶσα αὐτὸν προσε-
κτικῶς ἐξέρχεται ἄξιαν φωνήν.)

Ἄ ! . . . ὁ Μουκτάρης ! ! ! τρέξε τρέξε Ζάρα.

ΜΟΥΚΤ. Ἀποθνίσκω· ὑγείενε Ἀρσαλάνη... ἡ Ζάρα μ' ἐ-
[φόνευσεν·

δέν εἶναι γυνή... εἶναι ἀνὴρ, εἶναι ἀντεραστής μου.

ΑΡΣΑΛ. Ἀπέθανε!... ἀπέθανε

(φιλοῦσα τὸν νεκρὸν ἀκολούθως ὀρθομένη ἀπειλητικῶς προχωρεῖ πρὸς τὴν Ζωρὰ.)

Τίς εἶσαι ἄθλιε, ὀμίλει.

ΚΑΛΕΔ. Ἀρσαλάνη, τρέμω, ἀμηχανῶ τὸ πόθεν ν' ἀρχίσω·
ὁ ἔρωσ... ἡ ζηλία...

ΑΡΣΑΛ. Καταραμένε δούλε... δός με τὸ ξίφος μου.

ΚΑΛΕΔ. Ὅχι δέν εἶμαι δούλος.

εἶμαι ὁ πρίγγυψ Καλעד υἱὸς τοῦ Ἀπτουλάχ τῶν Βαχαβίδων,
κατάγομαι ἐκ τῆς εὐγενοῦς φιλῆς τῶν Σχεϊκῶν·

τὸ αἷμα μου ὀρᾶς εἶναι τὸ ἴδιον τοῦ Προφήτου. (α)

(α) Οἱ Σέικ λέγουσιν ὅτι καταγοῦνται ἀπὸ τοῦ Προφήτου.

Μετὰ τὴν μάχην τοῦ Νεζέτ ὁ πατήρ, ἡ ἀδελφή μου
καὶ ὁ Μουσταφᾶς κατέφυγον πρὸς τὸν Μειμέτ-Ἀλῆ τῆς Αἰγύ-
[πτου·

τοὺς ὑπεσχέθη νὰ τοὺς προστατεύσῃ.

Καὶ ὅμως τοὺς ἔστειλε ἐνταῦθα, ὁ δὲ Σουλτάνος σκληρῶς
ἀπεκεφάλησε τὸν πατέρα μου ἔς τὸ περιούλιον τῆς Ἀγίας
[Σοφίας.

Ἡ ἀδελφή μου καὶ ὁ Μουσταφᾶς ἔκτοτε ἔμειναν δούλοι ἔς τὸ
[Σεράϊ.

Μετὰ ἕξ ἔτη καγὼ ἦλθα εἰς Σταμποῦλ.

εἶθε νὰ μὴ ἄφινά ποτέ τὴν Ἀραβίαν.

Ἡ Μεδινὰ μ' ἐνδυσσε γυναικεῖα διὰ νὰ ἴδω τὰ Χαρέμια.

Ἐνθυμείσαι, ὅταν μὲ εἶδες τὴν ἡμέραν ἐκείνην·

μ' ἐκράτησας πλησίον σου... ἔκτοτε

σὲ ἠγάπησα μανειωδῶς, ὡραία μου Ἀρσαλάνη.

ΑΡΣΑΛ. (κλέουσα) Στιγμὴ κατηραμένη.

ΚΑΛΕΔ. Ἐλευθέρα ἔρωτος τότε ἡ καρδιά σου,

ὁποίας ἐλπίδας εἰς τὴν θέσιν μου δέν ἐσυγχώρει!

Πλὴν αἴφνης ἀνεφάνη ὁ Μουκτάρης.

Θεέ! ἐνθυμούμαι ὅτε πρῶτον μὲ διηγῆθης τὸν μὲ τοῦτον ἔρω-
[τά σου...

δηλητήριον δριμύτερον τοῦ πυρετοῦ μου ἀδύνατον νὰ γίνῃ.

Ἔχασα ἔκτοτε καὶ ὕπνον καὶ γαλήνην.

Ἀρσαλάνη, σὺ ἐδοκίμασας τοῦ ἔρωτος τὸ πάθος!

λατρευομένη τὸ ἐδοκίμασας καὶ ὅμως δέν εὔρες ἡρεμίαν

φαντάσου λοιπὸν ἐμὲ εἰς φοβερὰν καὶ ἄελπτον ἀπελπισίαν.

Οἱ ὀφθαλμοί μου ἦσαν κρουνοὶ δακρύων,

στήθος ἄλλο δέν ἔχυσε οἰμωγὰς καυστικωτέρας·

ὦ! ποῦ λόγοι ποῦ νὰ διηγηθῶ τὸν ἄδημ τῆς καρδιάς μου...

Ἐκτοτε ἀπεφάσισα νὰ σφάξω τὸν Μουκτάρην.

ΑΡΣΑΛ. Τέρας άραβικόν . . . άγριον θηρίου.

ΚΑΛΕΔ. Ἡ ἀδελφή μου Μεδινά, ἀνέλαβε τὸ ἐργον
μετημφιέσθη ὡς ἀνὴρ . . . πλὴν ὁ Νουρεδὶν τὴν ἐφόνευσε . . .
γνωρίζεις πῶς ; τὴν ἔδεσε ἐπὶ τοῦ δένδρου.

ΑΡΣΑΛ. Ἦτο ἡ ἀδελφή σου ! . . . ὦ μῖσος ! !
μὲ ποίαν ὑπουλότητα χθὲς ἤκουες τὰ πάντα . . . .
τίγρις δολία

μόνον τὰ πρόσωπα τῶν Αἰθιώπων ἔχουσι τὴν χάριν
τὸ ἐγκλημα νὰ πράττουν μὴ ἐρυθριῶντα.

ΚΑΛΕΔ. Ὑπομονή ! . . . . ἀκούω πάσαν ὕβριν.
Ἡ θέσις σου εἶναι παραπλησία τῆς ἰδικῆς μου,
ἂν δύναται ἡ ἀπὸ ὀργὴν καὶ ἔρωτα ψυχῆ σου
τὸ λογικόν της τώρα νὰ ὀρίση
ἡδυνάμην κἀγὼ νὰ φύγω τοῦ σκοποῦ μου.
Ὁ Μουκτάρης ἦτον ἀθῶος, πλὴν μ' ἀφήρπασε πᾶν ὄ,τι εἶχα..
Γινώσκεις καὶ τὸν χαρακτῆρα τῶν Ἀράβων.
Ἐρῶντες εἶναι ἡ σύσσωμος λατρεία
ζηλοτυποῦντες, ἀδύνατον νὰ μὴν ἐκδικηθῶσι.

Τί πταίωμεν ὅτε τῆς φύσεως τοιοῦτοι εἶναι οἱ νόμοι !
Ἀρσαλάνη ! ἀμφότεροι ἡμεθα δυστυχεῖς· μόνον ὁ χρόνος
τὰς τραυματισμένας μας ψυχὰς δύναται νὰ ἰάνη.
Νὰ ἐπιστρέψης, καὶ ἐπιστρέψω 'ς τὸ Σεράϊ εἶναι ἀπερισκεψία
Ἄς φύγωμεν ἐλθε, . . . ἄς τρέξωμεν 'ς τὴν Ἀραβίαν.

ΑΡΣΑΛ. Παῦσε, παῦσε, ἔκτρωμα, τῶν διαβόλων σπέρμα.
Ὡ ὦψιστε, πῶς δὲν βροντᾶς ἐδῶ τοὺς κεραυνούς σου !
Εἶσαι Βααχαβῆς . . . ὦ ! αἱ τρίχες μου ὀρθοῦνται·
τώρα αἰσθάνομαι ὁ Οὐρανὸς πῶς τόσον μὲ παιδεύει !
Ἐχασας ὀλοτελῶς τὰς φρένας σου κακοῦργε !
καὶ ὁμολογεῖς τὸ αἷμά σου πρὸς μίαν Μουσουλμάνον !
Ἐλησμόνησας ὅτι πρὸ ὀλίγων ἔτι ἐτῶν
κατηδαφίσατε τὴν Μέκαν καὶ τὴν Μεδινὰν,
τὰς πόλεις τοῦ Προφήτου ;
ὅτι ἐσπείρατε εἰς τὰς ὁδοὺς τὰ ἅγια σώματα ὄλων μας τῶν
[λειψάνων !

Ἐλησμόνησας ὅτι αἱ ἱερόσυλοι χεῖρές σας δὲν ἐφείσθησαν
οὔτε αὐτὸν τὸν τάφον τοῦ Προφήτου !
Φύγε φύγε ἐκ τοῦ πλησίον μου, μὴ πλέον μ' ἐγγίξης
ὦ πῶς ἀποστρέφομαι ἑαυτὴν τ' ὅτι τοσοῦτον ἐμολύνθην,
δός με τὸ ξίφος, δός με το, τὸ αἷμα μου νὰ χύσω,
Μουκτάρη, Μουκτάρη ἀγαπητέ Μουκτάρη . . . .
Ἄλὰ χῶς ὄνειρον τὸ ἐγκλημα μέφαινεταί τοῦ μαύρου Κροκοδείλου!

Ὅχι, ἀτιμώρητον δὲν θὰ σὲ ἀφήσω Σατανᾶ . . . .

(Προχωρεῖ μὲ τὴν ὄψα πρὸς τὸ βῆθος τοῦ ἀγρίου)

Τρέξατε, ἔλθετε ἐδῶ, ὦ μαυροί μου Εὐνῶχοι·
δολοφονία, φόνος . . .

ΚΑΛΕΔ. (Σφίγγει τὴν Ἀρσαλάνην εἰς τοὺς βραχίονας τῆς
[καὶ θέτει τὴν παλάμην τοῦ εἰς τὸ στόμα τῆς])

Παράφρων; ἐσὲ πρώτην θὰ φονεύσουν·

θὰ χάσης τὴν ζωὴν καὶ τὴν τιμὴν συνάμα.

Ἐλθέ· ἐλθέ νὰ φύγωμεν. (τὴν σύρει μὲ τὴν βίαν)

ΑΡΣΑΛ. Ἄφες, ἄφες με... δὲν ὑπάρχει ἐδῶ οὐδεὶς νὰ μὲ
[λυτρώσῃ,

αἰσchrὲ μαῦρε· ὁ Μουκτάρης ἂν ἀπέθανε ὁ Νουρεδὶν ζῆ ἔτι.

ΚΑΛΕΔ. Δὲν ζῆ, ἐφόνευσα καὶ τοῦτον.

ΑΡΣΑΛ. (ἡμιλειποθυμοῦσα)

Ἀποθνήσκω... .

ΚΑΛΕΔ. "Ἐνα λεπτὸν καὶ ἡμεθα εἰς τὴν λέμβου.

(τὴν σύρει πρὸς τὴν θύρην, ὅτε δὲ πρὸς ταύτην σχεδὸν πλησιάζει φαίνεται ὁ
Νουρεδὶν μὲ τὸ ξίφος εἰς τὰς χεῖρας.)

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

Ο ΝΟΥΡΕΔΙΝ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΩΘΙ.

ΝΟΥΡΕΔ. Μουκτάρη, ποῦ εἶσαι, ζῆς ἢ σ' ἐφόνευσεν ὁ Ἄραψ;
Εἶμαι ὁ Νουρεδὶν... ἦλθα νὰ σὲ λυτρώσω.

ΑΡΣΑΛ. (συνερχομένη εἰς ἑαυτήν)

Ὁ Νουρεδὶν! εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, Προφήτα (ὑψηλοφόνως)
ἐδῶ, ἐδῶ ἐπράχθη ἡ δολοφονία.

ΚΑΛΕΔ. (σύρει τὸ ξίφος)

Ὁλέθρος! ἀποτυχία... τώρα εἶναι τὸ ἀληθὲς δράμα.

ΑΡΣΑΛ. Ἐκεῖ ἐκεῖ χαμαὶ κεῖται φονευμένος ὁ Μουκτάρης
Προφήτα σ' εὐγνωμονῶ,
μ' ἐλήτρωσας ἀπὸ τὸ μαῦρον τέρας.

(ζητεῖ ν' ἀπαλλαγθῆ τῶν ἀγκυλῶν τοῦ)

ΚΑΛΕΔ. Ὅχι δὲν θὰ ἐπιζήσης.

(ἀστραπηδὸν τὴν κτυπᾷ διὰ ξίφους εἰς τὸ στήθος)

ΑΡΣΑΛ. Α!...

(πίπτει χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν)

ΚΑΛΕΔ. (πρὸς τὸν Νουρεδὶν)

Ἐλθέ· σὲ περιμένω.

ΝΟΥΡΕΔ. (Προχωρεῖ πρὸς τὸν Μουκτάρην καὶ τὴν Ἀρσαλάνην, τοὺς θεωρεῖ μὲ φρίκην, ἔπειτα στρέφει πρὸς τὸν Καλεδ.)

Ποῦ εἶσαι Σατανό μαυρε! ὦ σύσσωμος κακία!

δόλιε αἴλουρε εἰσήλθες 'ς τὸν περιστερῶνα!

σ' ἐπρόφθασα ἐνῶ ἔφευγες μὲ τὴν βορὰν 'ς τὸ στόμα.

ΚΑΛΕΔ. Εἶμαι ἐδῶ, δειλὲ Γεννίτζαρε, φονεῦ τῆς ἀδελ-
[φῆς μου]

ἄνανδρεῶς λύκος ἄγριος καὶ σὺ ἐπέπεσας κατ' ἀσθενοῦς προβάτου·
θέλεις νὰ δείξης καὶ εἰς ἐμὲ τώρα τοὺς σαρκοβόρους σου ὀδόντας;

δὲν σὲ φοβοῦμαι . . . μὲ τοὺς δακτύλους μου ἕνα ἕνα θὰ τοὺς
[ἀποσπάσω]

(Συναπαντώνται καὶ μονομαχοῦν δι' ἄρκετὴν ὥραν· ὁ Καλὲδ πληγώνεται τέλος καὶ θέλει νὰ σταθῇ ὀλίγον διὰ νὰ συνέλθῃ, πλὴν ὁ Νουρεδὶν ὀρμᾷ ἐκ δευτέρου φωνάζων.)

Ὅχι δὲν σὲ ἀφίνω οὔτε στιγμὴν ἄλλην νὰ ζήσης.

(διαπερᾶ τὸ ξίφος τοῦ ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον τοῦ σώματός του)

ΚΑΛΕΔ. Ὅχι! ἀποθνήσκω! . . . ἰδοὺ οἱ δράκοντες τῆς κο-
[λάσεως μὲ τὰ σιδηρὰ πτερά των . . .

ὦ τί καπνός; ἴς τὸ σκότος τοῦτο . . . .

νυκτερινὰ πτηνὰ ἐδῶ περίξ τί ζητεῖτε;

Ἴδοὺ ὁ Μουνκῆρ, καὶ ὁ Ναυκῆρ, οἱ μαῦροι Ἄγγελοι τοῦ Ἄδου·
ἰδοὺ ἡ γέφυρα τοῦ Σιράτ . . . εἶναι τῶντι ἐρριμμένη ἄνω τῶν
[ἐπτὰ κολάσεων·

εἶναι λεπτὴ ὡς θρίξ . . . κοπτερὰ ὡς ξίφος.

Οἱ ἐνάρετοι μόνον δύνανται νὰ βαδίσουν ἐπ' αὐτῆς ἄνευ βλάβης·
μὲ σύρετε . . πρὸς τὴν γέφυραν . . καταλαμβάνω . . θὰ μὲ ρίψετε
ἴς τὸ χάος τῆς ἐβδόμης κολάσεως . . ὀπισθεν μου ἀκολουθεῖ . . .
ἡ Ἀρσαλάνη . . ὁ Μουκτάρης . . μὲ δεικνύουν . . .

τὰς πληγὰς των . . . κρύψατε αὐτὰς . . ἤμαρτον . . ἤμαρτον . . .
[σᾶς ἐφόνευσα

πλὴν . . καὶ . . ἐγὼ . . τώρα . . ἀπο . . θνή . . σκω . . .

ΝΟΥΡΕΔ. Μουκτάρη, συνέπραξας εἰς τὴν σφαγὴν τῶν
[Γεννιτζάρων.

Ὁ Ἄλαχ σ' ἐπαίδευσε, εἴθε τώρα ν' ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν σου.

Ἔχασα γονεῖς, φίλους, ἀδελφούς, τὰ πάντα·

τρέχω εἰς τὴν καταστροφὴν, τούλάχιστον ἐκεῖ μαχόμενος νὰ
[ἀποθάνω·

τὸν Βεζύρην, τὸν Μουφτὴν τὸν ἴδιον Σουλτάνου ἂν δυνηθῶ θὰ
[σφάξω . . . . .

(φεύγει.)

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

(Παρίσταται τὸ Ἐπ-ρεϊτόν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, μὲ τοὺς στρατῶνας τῶν Γεννιτζάρων. Ὁ Σουλταν-Μαχμούτης ἵσταται πλησίον τοῦ Μουφτῆ, τοῦ Ἀγᾶ, τοῦ Βεζύρου, καὶ πολλῶν ἄλλων μεγιστάνων. Ἡ σημαία τοῦ Προφήτου, (δηλ. τὸ σαρτζὺκ-σεριφ) κρατεῖται ἀπὸ μεγαλοπρεπῶς ἐνδεδυμένον Τούρκον. Πλῆθος ὄχλου καὶ στρατοῦ περικυκλεῖ ὁμοίως τὸν Μονάρχην.)

Οἱ στρατῶνες φαίνονται εἰς τὰς φλόγας, καὶ τὸ πυροβολικὸν πυροβολεῖ κατὰ τούτων. Οἱ Γεννιτζᾶροι καίόμενοι ὀρύνονται ὡς λυσσώδεις λέοντες καὶ ζητοῦν νὰ ξιλοῦν· ὅσοι διαφεύγουν τὰς φλόγας πίπτουν ἀπὸ τὴν μάχαιραν τῶν στρατιωτῶν.)

ΣΟΥΛΤ. (θέτων τὰς χεῖρας εἰς τοὺς ὀφθαλμούς νὰ μὴ βλέπῃ)

Ἄπαίσιον!!! . . τῶντι φρικτὴ ἡ θέα.

(δεικνύει τὴν σημαίαν τοῦ Προφήτου)

Ἐδῶ ἐδῶ πιστοί μου·

μόνον τοὺς πιστούς καλύπτει ἡ σκιά της.

Μὴ ἀποκαρδιωθῆτε ἀνδρείοί μου, εἰς ὅ,τι ἡ ἀνάγκη πράττει
Ὀλίγον ἔτι καὶ ἡ Σταμποῦλ ἐλευθεροῦται τῶν τεράτων.

ΒΕΖΤΡ. Ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ οὐρανοῦ ἐγεύθη ἄλλοτε θέαν
[τερπνότεραν;

Τοὺς κρημιστὰς τοῦ Ἰσλάμ ἰδοὺ κατακρημνίζεις.

Εἶσαι μέγας καὶ κραταῖος, ὦ Πατισὰχ ὡς ὁ Μωάμεθ.

Ποῖος μονάρχης ἠδύνατο τοὺς ἀδελφούς του σφάζων
νὰ σῶσῃ ἑαυτὸν, τὸ κράτος του καὶ τοὺς ἀγαπητοὺς λαοὺς μας ;

ΣΚΗΝΗ Η'. (καὶ τελευταία)

(Ὁ Νουρεδὴν μετὰ τριῶν ἄλλων γεννιτσάρων θεωρῶν τὴν σκηνὴν ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἵσταται ὁ Σουλτάνος ὀρμᾷ ξιφῆρος ζιπῶν νὰ τὸν φονεύσῃ· πλὴν καθ' ἣν στιγμὴν φωνάζει «τύραννε τύραννε Μαχμούτη» καὶ ὀρμῶν κατὰ τοῦ Σουλτάν Μαχμούτη οἱ στρατιῶται τοῦ Σουλτάνου περιστοιχοῦν τοῦτον στενώτερα καὶ πίπτουσι κατὰ τοῦ Νουρεδίν· οὗτος μάχεται ὀλίγην ὥραν ὡς λέων καὶ τέλος συλλαμβάνεται καὶ ἀπαγεται ὑ ἀποκεφαλισθῆ.)

ΣΟΥΛΤΑΝ. Ἀλάχ! σὲ εὐχαριστῶ.
Οἱ Γεννίτζαροι ἦσαν ἡ Ἰδρα·
οἱ Οὐλαμάδες οἱ ὄφεις·
μόνον ἡ χεῖρ σου ἠδύνατο
ἐκ τῶν τοιούτων νὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ
Ἐλθετε· ὑπάγομεν ὅλοι εἰς τὸν Ἀλάχ
νὰ εὐχηθούμεν.

(Ἡ καταστροφὴ προχωρεῖ περισσότερον, αἱ φλόγες μεγαλώνουσι, καὶ ἡ σκηνὴ καλυμμένη καπνοῦ κλείει.)

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ
ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ, ἢ ΤΗΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ.

